

“คุณอุบลรับหนึ่งคะ”

“คุณไพรัชรับหนึ่งนะคะ กราบขอบพระคุณค่ะ”

กรวีร์ฉีกยิ้มหวานสดใสสู้กับแสงไฟหลอดที่สาดไอร้อนผะผ่าวลงมาปะทะผิวหนัง หน้าหญิงสาวรู้ดีแก่ใจว่าความร้อนจากแสงไฟจะทำลายผิวพรรณนวลเนียนกระจ่างใสให้หม่นหมอง แต่เมื่อนั่งนึกตรึกตรองถึงยอดเงินเก็บคงเหลือในบัญชีที่ลดฮวบฮาบลงอย่างน่าใจหาย เธอจึงค้นพบว่ายังมีความร้อนอีกชนิดหนึ่งที่ทรงอำนาจและมีอำนาจทำลายล้างร้ายแรงยิ่งกว่า

เปรมสุตาเพื่อนรักผู้ร่วมชะตากรรมเดียวกันกับเธอเรียกมันว่า อาการร้อนเงิน

เมื่อชีวิตยังต้องกินต้องใช้ เรื่องสุขภาพหน้าหน้าจึงต้องทิ้งไว้เป็นรายการท้ายสุด หญิงสาวให้ความสำคัญแก่บัญชีทางการเงินเป็นอันดับแรก หน้าเนาไม่เท่ามิดังค์ใช้ ช่างมันเถอะ ถ้าฟ้าจะมา ตีนกาโผล่ ร่องแก้มลึกโป้ หากมันพังจนเกินเยียวยาเธอก็จะลงทุนเจียดเงินไปหาหมอฉีดฟิลเลอร์ซ่อมเอาก็ได้ แต่ตอนนี้ต้องพาชีวิตให้รอดพ้นจากโรคทรัพย์จางขั้นโคม่าเสียก่อน

สภาพคล่องทางการเงินของกรวีร์คงจะไม่ผิดเคื่องขนาดนี้หาก

ไม่เกิดวิกฤตการณ์โรคระบาดไปทั่วโลก เป็นไงละเวิร์กฟอร์มโฮม เวิร์กไปเวิร์กมาบริษัทเจ๊งจ้า เงินชดเชยก็ไม่ได้ เงินกองทุนสำรองเจ้านายก็เซ็ดหนี รายได้เดียวที่มีตอนนี้คือเงินผู้ว่างงานจากประกันสังคม ซึ่งแน่นอนเงินชดเชยในอารมณ์เงินทอนมันไม่พออย่าได้หรือก แถมยังต้องเผื่อใจในความล่าช้า ก็นะ ยุคนี้ใครไม่ตงงานนี่ถือว่าโคตรเซย

แต่ชีวิตกรวิร์มีค่ามากเกินกว่าจะนั่งหายใจทิ้ง เธอจะมัวนั่งโง่ๆ สโลว์ไลฟ์กินบุญเก่าไปวันๆ ไม่ได้ บิลค่าใช้จ่ายวางรอรออยู่เป็นดับ หลักๆ ก็ค่าน้ำนมเจีหวีนี่ละ ขาดไม่ได้เลย

คิดถึงแม่ขึ้นมา น้ำตามันก็ไหล เพราะไม่รู้จะเนรมิตเงินจากไหน มาแปยีให้เสด็จแม่เหมือนแต่ก่อน ชีวิตของกรวิร์ว่ามีค่ามากแล้ว ทว่าชีวิตคุณกัญญากลับมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะค่าเอนเตอร์เทน!

ไม่เป็นไร เพื่อความสุขของเจีหวี ก็ทำได้ หญิงสาวปลอบใจตัวเองแบบนั้นเสมอ

เจีหวีเป็นเจ้าของร้านเสริมสวยสุดแซ่บอยู่ที่สุพรรณบุรี ตั้งชื่อร้านตามชื่อจริงเก๋ๆ ว่า กัญญาบาร์เบอร์ ช่วงโรคระบาดที่ผ่านมาแม่ของเธอก็ขาดรายได้เหมือนกัน แม้ว่าตอนนี้ทางการจะอนุญาตผ่อนผันให้กลับมาเปิดร้านตามปกติแล้ว แต่แม่ก็ไม่ได้คิวทองจนลูกค้าต้องโทรจองคิวล่วงหน้าเหมือนแต่ก่อน รายได้หลักของเจีหวีจึงเป็นเงินที่เธอส่งไปให้

พอรู้ตัวว่าสิ้นสภาพพนักงาน กรวิร์ตกลงปลงใจสวมบทบาทใหม่เป็นแม่ค้าออนไลน์ขายหม้อทอดไร่น้ำมันร่วมกับเปรมสุดา แม้จะยังมีมือใหม่แต่ก็อาศัยประสบการณ์ช่วงก่อนนั้นที่นอนเฝงเสื้อผ้ากับเพื่อนรักจนซ้ำของ จึงนำวิธีการขายมาดัดแปลงลองผิดลองถูกให้เข้ากับสินค้าของตัวเอง เปิดเพจขายหม้อทอดอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว

โชคดีที่เซลส์ขายหม้อรู้จักกับเปรมสุดา พวกเขาจึงไม่มีปัญหาเรื่องการสต็อกของแค่ทำยังไงก็ได้ให้หม้อขายดีก็พอ จึงเป็นที่มาของ

การไลฟ์สดขายหม้อทอด กรวีร์กับเปรมสุดาช่วยกันตระเตรียมอุปกรณ์วางแผนการนำเสนอ เขียนสคริปต์บทพูดและคิดโพรมิชั่นส่งเสริมการขายให้ดึงดูดความสนใจลูกค้า

กิจการขายหม้อทอดของพวกเขาเติบโตขึ้นอย่างน่าพอใจ ไม่ว่าจะเป็นยอดจำนวนผู้ติดตามในไอจีหรือลูกค้าที่กดถูกใจไว้เพื่อรับข่าวสาร

“สำหรับคุณลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ก็วิพากดโลก์ กดแชร์ด้วยนะคะ ส่วนท่านใดที่สนใจหม้อทอดไร้น้ำมันของเรารับรองว่าไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ สินค้าของเรามีทุกไซส์ ทุกขนาด เหมาะสำหรับทุกท่านที่ใส่ใจสุขภาพ หรืออาจจะเป็นเซฟมือใหม่ที่ต้องการความท้าทายในการรังสรรค์เมนูต่างๆ วันนี้นะคะก็วีจะมาสาธิตวิธีการทำเมนูง่ายๆ ให้ทุกท่านได้ชมกันค่ะ”

กรวีร์เบี่ยงกายผายมือให้ผู้ชมทางบ้านได้เห็นอุปกรณ์ที่เตรียมไว้ ก่อนเดินไปยืนหลังโต๊ะสาธิต ริมฝีปากอิมระบายยิ้มหวานสู้กล้องเรียกอีโมติคอนรูปหัวใจจากเหล่าบรรดาลูกค้าที่กำลังคิดจะจับจองหม้อทอดไร้น้ำมันของเธอ

“วันนี้เราเตรียมวัตถุดิบไว้แล้ว ลองทายกันเล่นๆ สิคะว่ากี่ชิ้นจะทำอะไรให้ทุกคนชิม” หญิงสาวหยิบข้าวโพดขึ้นมา แล้วแก้มใส่จริตตื่นเต้น ห่อปาก ตาโต “ว้าว...ข้าวโพด และนี่ก็ชีส คิดว่าจะทำอะไรคะ ไซค์ะ เราต้องทำขนมเทียนกันแน่นอน อะทุกคนเตรียมห่อ แหม! นี่ก็ไม่ยอมห้ามกันบ้างเลย”

มีเสียงหัวเราะจากเปรมสุดาดังแทรกเข้ามา กรวีร์เองก็นั่งขำส่วนคอมเมนต์จากทางบ้านเป็นรูปหัวเราะขึ้นมาเต็มหน้าจอ

“ขำ...ขำกันใหญ่ ใครจะทำขนมเทียนกันละเนอะ โอเค วันนี้เราจะมาทำข้าวโพดอบชีสต่างหาก เมนูง่ายๆ ที่ใช้เวลาไม่นาน มาดูกันเลยคะว่าขั้นตอนการทำเป็นอย่างไร”

กรวีร์ผูกผ้ากันเปื้อนและเริ่มคลุกเคล้าส่วนผสมเข้าด้วยกันจนกระทั่งส่งถ้วยข้าวโพดคลุกสีชมพูของเธอลงในหม้อทอด

“เสร็จแล้วเราก็กินตั้งอุณหภูมิ ตั้งเวลา จากนั้นก็รอค่ะ หลังจากนั้นประมาณห้านาทีเราจะได้อาหารโพดอบชีสแสนอร่อย ระหว่างนี้เราไปอ่านคอมเมนต์กันดีกว่า ใครสงสัยอะไรถามก็ทำได้เลยนะคะ”

กรวีร์เดินกลับมาที่หน้าจอ มีคอมเมนต์มากมายเลื่อนขึ้นจนอ่านไม่ทัน บางคนสนใจหม้อ แต่บางคนก็หน้าหม้อ หญิงสาวมองผ่านคอมเมนต์ประเภท ‘กวีร์สวยจัง’ หรือ ‘จีบได้ไหม’ เพราะคอมเมนต์พวกนี้ไม่ได้มีผลทำให้ยอดเงินในบัญชีเธอเพิ่มขึ้น ครั้นจะหัวร้อนด่าสาดกลับไปก็ไม่คุ้ม เฉลียวๆ จะกลายเป็นเรียกลูกค้าธรรมดาเล่มเพจร้านให้เสียหายปล่อยวางแล้วเลื่อนผ่านข้อความเป็นพิษพวกนั้นไปดีกว่า ที่เธอสนน่ะคือลูกค้าที่มีแนวโน้มว่าจะสั่งซื้อหม้อของเธอต่างหาก

“คุณพรพิศราใช่ไหม ถ้ากวีร์อ่านชื่อผิดกราบขออภัยด้วยนะคะ คุณพรพิศราถามว่าหม้อมีประกันไหม มีค่ะ หม้อทอดของเราผลิตได้มาตรฐานโรงงานและรับประกันหนึ่งปีทุกใบเลยคะ หากเสียหายสามารถส่งเคลมได้ภายในเจ็ดวันค่ะ”

“คุณแฉ่งน้อยถามว่าหม้อมีกี่ขนาด” กรวีร์เห็นแปรมสุดาซันนี้บอกจำนวน “คุณแฉ่งน้อยขา ตอนนี้อยู่ที่ร้านเรามีตั้งแต่ความจุสองลิตรครึ่งไปจนถึงห้าลิตรเลยค่า”

เสียงหม้อทอดที่กรวีร์ตั้งเวลาเอาไว้ดังขึ้น หญิงสาวรีบเดินไปเปิดดู

“ทุกคนคะตอนนี้ข้าวโพดอบชีสของเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว” หญิงสาวสวมถุงมือกันความร้อนและเอาข้าวโพดอบชีสที่ทำไว้ออกมา เธอก้มลงสูดกลิ่นหอมพร้อมลากเสียงยาว “อืม...หอมมาก หน้าตาก็สวยเลอค่า น่ากินสุดๆ ไปเลยคะ เดี่ยวกวีร์ขออนุญาตชิมนะคะ ทุกคนจะได้สบายใจว่ากินได้จริงๆ”

หญิงสาวหัวเราะพลางใช้ช้อนตักแล้วยกขึ้นจูนซึ่งสียืดยาว ก่อนส่งมันเข้าปาก มีเศษซึ่งติดมุมปาก กรวีร์จึงไล่ปลายลิ้นเลียอย่างช้าๆ ยุ่มๆ เรียกคอมเมนต์จากคนทางบ้านได้อย่างเรียกรวดราว

“อืม...อร่อยมากๆ เลยคะ” กรวีร์วางช้อนแล้วเรียกลูกค้าต่อ “เป็นไงบ้างคะเมื่อง่ายๆ ใช้เวลาไม่นาน ก็ทำได้ทุกคนก็ต้องทำได้คะ เอาละ สำหรับใครที่รับชมอยู่ตอนนี้คะ ก็มีโพรตีโพรเต็ดมาฝาก ทุกคนรีบกดไลก์กดแชร์กันเลยนะคะ โพรตีๆ กำลังจะมาแล้วจ้า”

กรวีร์ดีดกระดิ่งรัวๆ จากนั้นจึงเลื่อนหม้อทอดมาตรงหน้า

“ทุกคนตั้งใจฟังนะคะ ตั้งใจฟังก็วีให้ดี นี่คือหม้อทอดขนาดความจุสองลิตรครึ่ง ราคาปกติอยู่ที่หนึ่งพันหกร้อยเก้าสิบบาท แต่เวลานี้ราคาที่เราลดเหลือหกร้อยเก้าสิบบาทนะคะ ฟังไม่ผิดคะทุกคน หกร้อยเก้าสิบบาทถ้วน ของมีจำนวนจำกัดอยู่ที่หนึ่งร้อยใบเท่านั้นนะคะ ราคานี้หาได้ที่เราเท่านั้น ใครอยากได้รอก็วีให้สัญญาณก่อนแล้วค่อยส่งข้อความซีเอฟกันนะคะ เอาละ พร้อมหรือยังเอ่ย ถ้าพร้อมแล้วก็ลุยกันเลย!”

กรวีร์ทยอยอ่านข้อความที่ปรากฏบนหน้าจอ ในใจก็มึนปริ่มปริ่ม คำนวณผลกำไรที่จะได้จากการขายครั้งนี้

“หมดแล้วจะแม่จ้า ใครไม่ได้ไม่ต้องเสียใจนะคะ ส่วนคนที่เอฟได้ เอฟทัน เดี่ยวทางแอดมินเราจะสรุปยอดส่งไปให้ อย่าลืมตรวจสอที่กล่องข้อความกันนะคะ”

“คุณบุหงาบอกไม่ทัน โอ้ๆๆ” หญิงสาวหัวเราะอย่างที่เคยซอ่มทำหน้าที่กระจกมาแล้วเห็นว่าน่ารัก “ไม่ทันไม่ต้องเสียใจนะคะ กตติตตามก็วีไว้ สักวันนาที่ทองต้องเป็นของเราเนาะ”

“คุณประเทืองบอกว่าหม้อใช้ดีมาก โอ๊ย...กราบขอบพระคุณมากเลยคะสำหรับวีวีว”

“คุณกัญญาบอกว่าพรีออร์เดอร์น้ำพริกกากหมูไปสามพันกระปุก

มาช่วยแม่จ่ายค่าน้ำพริกด้วย”

อะ! เตี่ยนะ

คือเรียวกู้ได้รูปของแม่ค้าออนไลน์ขมวดมุ่น ยื่นหน้าเข้าไปจนซิดจ้อ เฟงมองรูปโพรไฟล์ของคุณกัญญาที่เข้ามาคอมเมนต์บอกให้เธอไปช่วยจ่ายค่าน้ำพริก ท่ามกลางลูกค้ามากมายกรวีร์จะลืมหน้าใครก็ลืมได้ แต่รูปโพรไฟล์ไหนเผลออย่างนี้เห็นแล้วก็จำได้ทันทีไม่ต้องมองซ้ำ จะมีใครสักกี่คนที่ทำผมทรงพาร่างูเห่าจนใหญ่กว่าหัวและสวมเสื้อสีบานเย็นโดดเด่นแยงตา งามได้! นั่นมัน...

“แม่!”

หญิงสาวหลุดปากอุทานลั่น เป็นจังหวะเดียวกับที่เปรมสุดาดีดนิ้วเรียกสติว่าตอนนี้กำลังไลฟ์อยู่ กรวีร์เหลือบมองเพื่อนรัก เปรมสุดา กำลังใช้นิ้วดันนมปากส่งสัญญาณให้ยืมก่อน อย่ามาสติแตกอาละวาด กลางไลฟ์ไม่ได้

แต่เดี๋ยวก่อนนะเมื่อกี้เธออ่านไม่ผิดใช่ไหม กรวีร์มีงงเหมือนถูกไม้หน้าสามฟาดกลางแสบหน้า

“จบไลฟ์ก่อน” คนหลังกำลังทำปากพะงาบๆ แบบไร้เสียง

คนที่อยู่หน้ากล้องจึงต้องฝืนยิ้มขายของต่อไปอีกนิดก่อนจะเกริ่นนำเข้าสู่ช่วงสุดท้าย

“หมดแล้วจ้า หม้อทอดไร้น้ำมันราคาพิเศษหนึ่งร้อยใบ ใครเอฟทันเตรียมรอรับสรวปยอดจากทางแอดมินของเรานะคะ หากลูกค้าท่านใดได้รับหม้อทอดไปแล้ว ลองทำเมนูอร่อยๆ มาอวดก็วิที่หน้าแฟนเพจบ้าง ส่วนใครแอบเลี้ยงหม้อของเราไว้ฝากกดไลก์กดแชร์ด้วยนะคะ รับรองว่าร้านเราจัดราคาพิเศษสำหรับทุกท่านแน่นอน และสำหรับวันนี้ก็จะต้องลาไปก่อน กราบขอบพระคุณคุณลูกค้าทุกท่าน แล้วเจอกันใหม่ไลฟ์หน้า สวัสดิ์ค่า”

กรวีร์โบทมือยิ้มแป้น แต่พอเปรมสุดาคนปุมหยุดถ่ายทอดสด

เท่านั้น รอยยิ้มสดใสก็จางหายไปจากใบหน้า ก็ว่าผู้น่ารักเมื่อนาทีก่อน หายไปเหลือเพียงกรวีร์ผู้เกรี้ยวกราดพร้อมฟาดฟันทุกอย่างที่ขวางหน้า

“เจ้หิวไปโดนตัวไหนมา ถึงได้กล้าเมนต์ขอเงินฉันกลางไลฟ์ อย่างนั้น ลากฉันไปตบกลางแยกอโคกชะงักจะดีเสียกว่า” หญิงสาว เตือนดลกัดฟันกรอด สาวเท้าไปหาเปรมสุดาด้วยใบหน้าหงิกงอ “โทรศัพท์ฉันอยู่ไหน”

“แกก็ใจเย็นๆ ก่อน เจ้หิวอาจจะล้อเล่นก็ได้” เปรมสุดาหยิบ โทรศัพท์ส่งให้

“ล้อเล่น! เปรม...แม่ฉันไม่ใช่คนมีอารมณ์ขันขนาดนั้นหรอกนะ แล้วในขณะที่ฉันทำมาหากินเจ้หิวจะนึกสนุกมาปล่อยมุขโง๊ะโงะกลาง ไลฟ์สด มันใช้เวลาหรือ ไม่อยากจะนึกเลยว่าพระมารดาสุดที่รักของฉันจะก่อวีรกรรมอะไรให้ต้องตามจ่ายอีก”

กรวีร์บ่นอุบ ขณะที่นิ้วเรียวจิมเบอร์โทร. หาแม่ รวากับว่าคุณ ักัญญา ก็รอทำอยู่แล้วเธอก็แทบไม่ต้องรอเลยด้วยซ้ำ พอสัญญาณดัง ปูบ ปลายทางก็กดรับบีบ แถมขานรับด้วยน้ำเสียงหวานหยดย้อย หญิง สาวกลืนน้ำลายดังเอือก นึกสังหรณ์ใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“ก็วี...ลูกรักของแม่”

เปิดมาหวานเจี๊ยบแบบนี้ยิ่งน่ากลัวเข้าไปใหญ่ กรวีร์ตั้งสติ เตรียมรับมือกับเสด็จแม่

“เจ้หิวที่รักของลูก ช่วยบอกลูกสาวให้ชื่นใจหน่อยได้ไหมคะว่า พรือออร์เดอร์น้ำพริกสามพันกระปุกนั้นลื้อกันเล่นใช้หรือเปล่า”

“อู๊ย...ลูกจ๋า พุดเหมือนไม่รู้จักแม่อย่างนั้นแหละ อย่าลืมหอน-เซปต์เจ้หิวสิจะ เสียเงินไม่ว่า แต่เสียหน้าไม่ได้”

แล้วขอเงินลูกสาวกลางไลฟ์นี่ไม่กลัวเสียหน้าเลยนะแม่...หญิง สาวคิดเถียงในใจ

“อะ งั้นหนูขอเช็กยอดหน่อย สามพันกระปุกนี้เป็นเงินเท่าไร

เอ๋ย”

กรวีร์กลั่นใจถามราคา พยายามคำนวณแบบถูกสุด สมมุติ น้ำพริกนั้นกระปุกละสี่สิบบาท สามพันกระปุกก็ยังเป็นเงินตั้งหกหมื่นนี้ขนาดเธอคูณแบบราคาประหยัดสุดๆ แล้วนะ

“โอ๊ย...เงินเล็กน้อยแค่นี้ แม่เชื่อว่าหนูต้องมีให้แม่เยี่ยมก่อนแน่นอนจ้ะ จะว่าไปแล้วแม่ก็พิมพ์ผิดไปหน่อย ความจริงก็ไม่ได้จะให้ หนูจ่ายทั้งหมดหรอกจ้ะเพราะว่าแม่น่ะสำรองจ่ายไปแล้ว”

“รีบบอกยอดมาดีกว่าแม่ หนูเกร็งไปหมดทั้งตัวแล้วเนี่ย”

“แหม...ใจร้อนจริงลูกคนนี้ ก็เงินแค่สาม...” เจี๋หวีลากเสียงยาว

“สามหมื่นหรือแม่” กรวีร์ค่อยใจขึ้น อย่างน้อยก็ถูกกว่าที่คิด บาบปบุญสมัยนี้ยังมีน้ำพริกกระปุกละสิบบาทขายอยู่อีกหรือ

“สามแสนจ้ะ”

“อะ!”

“สามแสน”

“ขออีกที่ชีแม่ เท่าไรนะ”

“สามแสน”

เจี๋หวีย้ายยอดทั้งสามครั้งเหมือนกันเป๊ะ กรวีร์ถึงกับเซ รู้สึกคล้ายมีลมหมุนปั่นป่วนอยู่ในท้องกำลังตีขึ้นมาจุกอกอย่างปัจจุบันทันด่วน ขาแข็งของเธออ่อนเปลี้ย หน้ามีดวงเวียนจะเป็นลม รีบถามแม่ปากคอ ลั่น

“แม่นับเลขศูนย์กินไปรีเปล่า อาจเป็นจุดเศษสตางค์ก็ได้นะแม่”

“ไม่ผิด เลขสามนำหน้า เลขศูนย์ตามมาอีกห้าตัวเป๊ะๆ ไม่มีจุดเศษสตางค์ น้ำพริกราคากระปุกละร้อย สามพันกระปุกก็เป็นเงินสามแสน แฮ่...แม่ขอเยี่ยมเงินจ่ายดอกก่อนนะลูก เต๋ยวู้ใช้คืนให้”

“ก่อนที่แม่จะคิดหาเงินมาใช้คืนให้หนู แม่ต้องคิดสิว่าหนูจะเอาที่ไหนมาให้แม่เยี่ยม!” กรวีร์โมโหจนควั่นออกหูจึงไม่ทันลुकคิดคำพูดของ

แม่ โชคดีที่มีเก้าอี้อยู่ใกล้ๆ หญิงสาวรีบถอยไปนั่งยกมือขึ้นกุมขมับ ผิน
ย่นต่อมีหวังได้เป็นลมหัวฟาดพื้น

เปรมสุดาเห็นอาการเพื่อนไม่ค่อยดีจึงขยับเข้ามาพ้อมสายตา
ห่วงใย ลูกสาวเจ้าหัวทำใจแข็งโบกมือบอกไม่เป็นไร ยังไหวอยู่

ผ่านไปชั่ววูบจิตใจคุณกัญญาถือสายรอกคอยคำตอบ กรวีร์พยายาม
ระงับอารมณ์อยากพ่นไฟให้ทั้งห้องกลายเป็นทะเลเพลิง หญิงสาวท่อง
พุทโธฯ ในใจ บังคับเสียงให้เป็นปกติ ไม่ห้วน ไม่ดูจนแม่ความดันขึ้น

“ไหนแม่มองเล่าแรงบันดาลใจให้หนูฟังหน่อย ทำไมอยู่ดีๆ
เจ้าหัวถึงได้สำแดงเดชพรีออร์เดอร์น้ำพริกมากมายขนาดนั้น แม่กะจะ
เลี้ยงคนทั้งสุพรรณเลยหรือไง”

“แม่อีกแค่รู้สึกรู้ว่าช่วงนี้...”

“แม่” หญิงสาวกลอกตาขณะส่งเสียงเตือน บอกตามตรงว่า
ความอดทนเหลือน้อยเต็มที เธอรู้ว่าแม่กำลังถ่วงเวลาอยู่ แต่จะช้าหรือ
เร็วก็ต้องเล่า เพราะฉะนั้น “รีบเข้าเรื่องเถอะ หนูขอเนื้อๆ เน้นๆ ประเด็น
สำคัญ น้ำไม่ต้อง”

“ก็คือว่า... พ่อกระต่ายนะจ๊ะ”

พ่อกระต่าย! กรวีร์คำรามตุตันในลำคอ นึกอยากพ่นไฟขึ้นมา
อีกรอบ พ่อกระต่ายที่แม่พูดถึงคือชายหนุ่มรูปร่างนามเต็มว่า กระต่าย
ขาว เป็นพระเอกลิเกชื่อดังและกำลังเนื้อหอมที่สุดในโลกไซเบอร์ พ่อ
พระเอกลิเกคนดังฝ่าวิกฤติแจ้งเกิดในยุคนิวอร์มัลได้อย่างดงาม
กอบโกยความนิยมจากแฟนคลับได้มากโข เปิดแสดงลิเกไลฟ์สดแต่ละ
ทียอดโดเนตพุ่งกระชูดจนเธอยังนึกอยากจะทำต๋องเล่นลิเกบ้าง ยิ่ง
ช่วงหยุดยาวอยู่กับบ้านสาวแก่แม่มาโยไหนไม่ได้ก็นอนดูลิเกไป
โดเนตไป สแกนจ่ายผ่านคิวอาร์โค้ดติดเดี๋ยวกก็เรียบร้อย

แล้วแม่เธอนี่จัดเป็นแฟนคลับที่ซื่อแอกเคานต์มีรูปเพชรแฟน
ตัวยงอวยยศประดับอยู่ข้างท้าย นั่นคือความภาคภูมิใจอันยิ่งยวดของ

เจ้าหน้าที่ได้เป็นแม่ยกยุงบุกเบิกตั้งแต่คณะลิเกยังไม่ได้ย้ายมาเปิดตลาด ขยายฐานแฟนคลับในโลกออนไลน์ ทว่าที่กรวิรวีรติดีใจงสัยคือทำไม น้ำพริกสามพันกระปุกถึงได้เกี่ยวข้องกับพระเอกลิเกรูปหล่อคนนั้น

“คือสิ่งนะลูก พ่อกระต่ายเขามีแคมเปญทำน้ำพริกกากหมูขาย หารายได้เสริม ช่วยจุนเจือคนในคณะลิเกนั้นแหละ แล้วคราวนี้เขาก็ จะจัดงานแฟนมีตแบบนิวนอร์มัลกับแฟนคลับที่เป็นท็อปสเปนเดอร์สิบห้าคนแรก”

“แม่อีกเลยทุ่มซื้อไปสามพันกระปุกจุกๆ ว่างั้น”

“แลกกับการได้เป็นท็อปสเปนเดอร์อันดับหนึ่งเลยนะลูก”

น้ำเสียงของแม่ซึ่มซาบซาบเอิบด้วยความยินดีเสียจนลูกสาว ไม่กล้าขัด แต่นั่นมันเงินตั้งสามแสน สามแสนเชียวนะแม่!

“หนูไม่อยากจะขัดความสุขแม่หรอกนะ แต่เราจะไปหาค่าน้ำพริกมาจากไหน”

“หนูไม่มีเลยเหอรอลูก”

“แม่!” กรวิรวีรเสียงสูงปรี๊ด แม่ถามเหมือนเงินแค่สามร้อย “นี่เรากำลังพูดถึงเงินสามแสนอยู่นะ ไม่ใช่สามสิบหรือสามร้อย เงินไม่ใช่ น้อยๆ แม่อีกน่าจะรู้ว่าหนูไม่มีรายได้ ถ้าไรส่วนที่ขายหม้อทอดมันก็ ไม่ได้เหลือเยอะอะจนให้แม่เอาไปซื้อความเป็นท็อปสเปนเดอร์ได้”

“ความจริงแม่อีกรู้แหละว่าหนูไม่มีเงินเยอะขนาดนั้น”

“ใช่ค่ะ และแม่กำลังจะบอกหนูว่า แม่คิดจะยกเลิกคำสั่งพรี ออร์เดอร์น้ำพริกนั้นซะใหม่” กรวิรวีรพอจะจับเสียงอ่อยๆ ของแม่ได้ เจ้าหน้าที่รักกำลังรู้สึกผิดอยู่ แม่เธอไม่ได้หลงพระเอกลิเกจนหน้ามืด ตามัว หากยกเลิกคำสั่งซื้อ เธอจะไม่ว่า ไม่บ่น และไม่โกรธเรื่องแม่ ขอเงินกลางไลฟ์เลย

“ยกเลิกเหออ ไม่ได้สิก็วี ความท็อปสเปนเดอร์ของแม่ไม่ใช่ได้ มาด้วยโชคช่วยนะลูก”

“แต่หนูก็เสกเงินสามแสนมาให้แม่ไม่ได้เหมือนกัน”

“อันนั้นแม่ก็รู้ หนูไม่มีเงินก้อนสามแสน แต่เจ็ปมี”

คำว่า ‘เจ็ปมี’ ทำให้กรวีร์เหวี่ยงแตกพลั๊ก “อย่าบอกนะว่าแม่...”

“จะ ที่หนูกำลังคิดอยู่นะใช่เลย แม่ขอยืมเงินเจ็ปมีมาสำรองจ่าย คำน้ำพริกเรียบร้อยแล้ว ใ้อที่จะหยิบยืมหนูนะก็แค่จะขอมาจ่ายค่า ดอกเบี้ยเท่านั้น เมื่อกี้แม่ก็พูดไปแล้วนี่น่าจะจ่ายดอก”

“โอ้ย...ฉันกำลังจะเป็นลม เปรมขอยาดมให้ฉันที” กรวีร์ทั้งกาย เอนหลังพิงเก้าอี้อย่างหมดแรง ใบหน้าเนียนใสซีดเผือด เลือดในกาย เย็นเฉียบจนน้ำแข็งขั้วโลกยังต้องอาบ

“ใจเย็นๆ แก” เปรมสูดดมขุนฝูเปิดยาดมแล้วส่งให้เพื่อน “หน้า ซีดมากเลย ไหวไหมเนี่ย”

“ฉันโอเค” แต่ความจริงกรวีร์ไม่โอเค ไม่เลยสักนิด

หญิงสาวสุดลมหายใจลึกลงเข้าปอด นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วหรือ อะไรก็ตามที่พอจะทำให้เรื่องทั้งหมดมันกลายเป็นเพียงความฝัน แม่ คงเห็นว่าเธอหนึ่งเจ็บไปนานจึงส่งเสียงเรียก

“ก๊ว”

“หนูยังอยู่แม่ แล้วคราวนี้จะทำยังไงต่อ แม่ไม่กลัวแก๊งหมวก กันน็อกทวงหนี้หรอกระบบของเจ็ปมีหรือหะ”

“กลัว” คุณกัญญาสารภาพ

“อ้าว! กลัวแล้วแม่ไปยืมเงินเขาทำไม รู้ทั้งรู้ว่าชบวนการหนี้นอก ระบบมันเป็นอย่างนี้ทั้งต้นทั้งดอกคงแบ่งบานใช้หนี้กันยันชาติหน้าแน่ๆ นี่ยังไม่นับรวมค่ารักษาตัวตอนโดนซ้อมเพราะขาดส่งดอก รายวันอีกนะ”

“พูดซะน่ากลัวเกินจริง เจ็ปมีไม่ใจร้ายกับแม่หรือ”

“อ้อ...แม่ยังคิดว่าเขาจะซาบซึ่งผลงานการจับคู่ของแม่อยู่อีก หรือ แม่...ถ้าปกป้องตัวเจ็ปมีเขาตายจนไปเกิดใหม่แล้วมั่ง เผลอๆ

เจ็ปมีเขาอาจจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าครั้งหนึ่งแม่เคยเป็นแม่สื่อให้ หรือ ไม่เขาก็อาจจะคิดแค่นใจอยู่ลึกๆ ที่แม่มีส่วนทำให้เขาต้องแต่งงานกับ ผู้ชายอายุสั้น อยู่กันไม่เท่าไรก็ต้องครองตำแหน่งแม่มายทรงเครื่องมา ตั้งหลายปีติดๆ”

นอกจากจะมีงานหลักเป็นช่างเสริมสวย คุณก็มียุ้งยังมีงาน รองเป็นแม่สื่อ เทียวจับคู่ให้แก่พวกลูกหลานคนรวยที่ล้นไร่แรงบันดาล ใจในการเลือกคู่ กรวีร์ไม่ชอบอะไรที่เล่นกับความรู้สึกคน เดิมพันมัน สูงเกินไปหากต้องฝากชีวิตไว้กับผู้ชายที่ใครก็ไม่รู้แนะนำมาให้ ไม่ได้ ใช้ฝีมือแสวงหามาเอง ส่วนตัวเธอคิดว่ามันไม่เวิร์ก

อย่างคุณเจ็ปมีกับเจ้าแก่ปองนั้นก็เป็นการเดบิวต์ครั้งแรกของ เจ็ปมีในฐานะแม่สื่อ แม่เธอมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งกับความรักของคนคู่ นี้ เปรียบเสมือนตัวเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทั้งคู่จนกระทั่งความรัก สุกงอม เจ็ปมีกับเจ้าแก่ปองแต่งงานอยู่กินสร้างครอบครัวจนมีฐานะ มั่งคั่งร่ำรวย เป็นคู่รักต้นแบบของคนรุ่นหลัง แต่โชคไม่ดีที่ฝ่ายชายเสีย ชีวิตไปแล้ว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เห็นว่าเจ้าแก่ปองจะเสีย ความสำเร็จในการจับคู่ของ เจ็ปมีก็เป็นที่ประจักษ์แจ้ง แม่เธอได้รับเครดิตไปเต็มๆ นั่นจึงทำให้แม่ เริ่มจับคู่คนนั้นคนนี่ต่อมาอีกหลายคู่

งานแม่สื่อเป็นงานที่สร้างรายได้อีกทางให้แก่เจ็ปมี เพราะเมื่อ คู่รักลงเอยกันอย่างมีความสุข แม่ก็ได้ค่าธรรมเนียมเล็กๆ น้อยๆ เป็น ของขวัญ แต่เล็กๆ น้อยๆ ของคนรายนั้นนับเป็นตัวเลขที่สวยหรูดูดี ไม่หยอก

กรวีร์ไม่เข้าใจทำไมคนเราถึงต้องยอมรับการจับคู่อย่างลึนคิด หมดหนทางชวนชวายเป็นแล้วเธอ เธอเชื่อในสัญชาตญาณการเลือก คู่ด้วยตนเองมากกว่า อีกอย่างในยามรักน้ำตมฝักก็หวานอยู่หรืออก แต่ อนาคตใครจะรู้ วันดีคืนดีหมดรักหมั้นชู้หน้ากันขึ้นมา แม่สื่อน่าจะ

กลายเป็นหมาเองง่าย ๆ

เธอรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับเจี๊มดูดีมีแน่นอนแท้ แต่เรื่องเงินทองมันเป็นของบาดใจ เมื่อมีโอกาสกรวิริจึงไม่ยอมพลาดขอข่มขู่ทำลายความมั่นใจแม่สักหน่อย เดียวจะกลายเป็นว่าต่อไปหากขัดสนอะไรก็จะไปกู้ยืมเขามาง่าย ๆ โดยไม่ปรึกษาเธอก่อน เธอรู้ว่ามันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่พูดขู่แม่ไป เจี๊มเป็นเจ้าแม่เงินกู้ใจดี มีคุณธรรมสูงส่ง ไม่ได้หันหน้าเล็ดออกอย่างพวกที่เป็นชาวทำร้ายร่างกายลูกหนี้ ยิ่งเป็นคนกันเองอย่างเจี๊มหีบากหน้าเข้าไปขอหยิบยืมมีหรือจะใจดำไม่ยอมช่วย ปัญหาที่กรวิริกลัวคือแม่จะเอาเงินจากไหนไปใช้คืนให้เจี๊ม

“หนูก็ไม่รู้จะพูดยังไงในเมื่อแม่มีปัญหาและแก้ปัญหาให้ตัวเองเรียบร้อยแล้ว”

“มันก็ไม่เรียบร้อยซะทีเดียวหรอก”

ทำไมกรวิริถึงมั่นใจว่าเธอกำลังจะเผชิญหน้ากับปัญหาที่แท้จริงของคุณักญญา มันจะมีอะไรเลวร้ายกว่าการเป็นหนี้สามแสนอีกนะ

“ตกลงยังไง แม่ว่ามาเลย มันคงไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าการที่แม่เพิ่งไปกู้เงินนอกระบบมาสามแสนหรอก”

“ช่วงนี้ที่ร้านไม่มีลูกค้าเลย”

“อันนั้นหนูรู้อยู่แล้ว หลายกิจการก็แยกันทั้งนั้น คนตงงานเต็มไปหมด”

“พอไม่มีลูกค้า แม่ก็ไม่รู้จะหาเงินจากไหนมาจ่ายดอกเบี้ย”

“ดอกเบี้ยละบาทก็แค่เดือนละสามพันเองนะแม่ แม่ทำผมไม่ก็หัวก็ได้แล้วมั้ง น่าจะหมุนทันอยู่ ถ้าใช้จ่ายดี”

“แต่แม่ก็ต้องแบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้สำหรับซื้อของพรีเมียมคอลเล็กชันใหม่ของพ่อกระต่ายนะลูก”

“แม่!” กรวิริปริ๊ดแตกอีกรอบ “นี่จะโดนแก๊งทวงหนี้คุมไปฆ่า ยังมีแกใจหวังอีกระต่ายผีนั้นอยู่อีกหรือ งั้นหนูขอแนะนำให้แม่ไปปรึกษา

พ่อพระเอกเลิกที่พึ่งทางใจของแม่เถอะ ตัวเอทีเอ็มเคลื่อนที่ยอดเงินคงเหลือต่ำเตี้ยเรี่ยดินอย่างหนูคงช่วยแม่ไม่ได้หรอก”

“กวี...กวี...กวี ออย่าเพิ่งโมโหสิลูก พังแม่ก่อน” คุณกัญญาเสียงอ่อน รู้ตัวว่าเดินหมากพลาด จึงต้องถอยมาตั้งหลักใหม่ “แม่ผิดไปแล้วที่ไม่ปรึกษาหนู แต่ช่วยแม่จ่ายดอกเบี้ยยเจ็ปม์สักงวดก่อนนะ แม่ไม่ได้จ่ายเขามาสามเดือนแล้ว เขายังไม่ได้ทวงหรอก แต่แม่ก็รู้สึกเกรงใจ”

นี่ล่ะละ ความต้องการที่แท้จริงของเจีหวี แม่ไม่ได้ตั้งใจขอยืมเงินสามแสน ไม่คิดให้เธอจ่ายดอกเดือนละสามพัน แต่แม่สุดที่รักของเธอค้างดอกเบี้ยยเจ็ปม์ไปแล้วสามเดือน คิดเป็นเลขกลมๆ แบบไม่บวกค่าปรับ ค่าจ่ายล่าช้าก็ไปตั้งเก้าพันแล้ว โอย...นี่เธอจะทำอย่างไรกับเจีหวีดีนะ

“ถ้าเหตุการณ์มันกลับมาเป็นปกติ แม่ก็พอมีรายได้ นี่ก็ลุ้นๆ อยู่ว่างานแต่งของครูสิกับพ่อศาสจะไม่ต้องเลื่อน งานนี้แม่แต่งหน้าทำผมเจ้าบ่าวเจ้าสาวเอง บวกค่าน้ำร้อนน้ำชามันก็น่าจะพอได้ค่าดอกเบี้ยย”

“มันพอจ่ายอยู่แล้ว ถ้าแม่ไม่ไปเปลอมมือลั่นพรีออร์เดอร์อะไรของอีกระต่ายผีนั่นอีก” กรวีวีใส่อารมณ์เต็มที่ หากคนที่กำลังคุยอยู่ไม่ใช่เจีหวี เธออาจจะสบตาคำพูดที่เลวร้ายกว่านี้ก็ได้ หญิงสาวสูดหายใจพิศพาด “ตกลงว่าหนูต้องโอนไปให้แม่เท่าไร”

“สักหมื่นนี่งก่อนได้ไหม ถ้างานแต่งไม่เลื่อนแม่จะใช้คืนให้”

“แม่ก็รู้คุณอย่างหนูให้คือให้ เขาเป็นว่าถ้าแม่ได้เงินมาก็ให้คิดถึงหน้าเจ็ปม์ก่อนแล้วกัน แม่ไม่จำเป็นต้องเป็นทีอปลเปนเดอร์ทุกแคมเปญของอีกระต่ายผีนั่น แคเปย์น้ำพริกไปสามแสน หนูก็เชื่อว่าคนทั้งคณะคงจะจดจำชื่อแม่ยกกัญญาได้หมดแล้ว” กรวีวีบีบโหนศัพทอย่างอดทน เธออยากจะต่อว่าไปแรงๆ แต่คำว่าแม่บังเกิดเกล้าค้าค้ออยู่

“แม่ผิดไปแล้ว”

กระแสเสียงสำนึกผิดของแม่ไม่ได้ทำให้หนี้สามแสนมันสูญสลาย ความจริงที่ยังหลอกหลอนกรวีร์คือเธอมีภาระเพิ่มมากขึ้น นั่นเท่ากับว่าเธอจะต้องทำยอดขายหม้อให้ได้มากกว่าเดิม ซึ่งในทางปฏิบัติอายุการใช้งานของหม้อแต่ละใบยาวนานเป็นปีกว่าที่มันจะพัง จึงเป็นไปได้เลยที่เธอจะทำยอดขายถล่มทลายแตะถึงระดับหนึ่งพันใบทุกไลฟ์ ดูอย่างวันนี้ถ้าไม่มีนาฬิกาทองคำช่วยก็รู้ว่าขายได้ถึงห้าสิบบใบหรือเปล่า

กรวีร์ถอนใจอย่างอ่อนล้า สมอมีนง คิดไม่ออก เธอจะหาเงินที่ไหนไปใช้หนี้แทนแม่ หญิงสาวคิดอย่างท้อแท้สิ้นหวัง เหลือบมองไปทางเปรมสุดาเพื่อนรักที่กำลังรวบรวมจำนวนเงินแจ้ยกดให้ลูกค้า นั่นละเธอจึงได้สติ ไซลิ เธอต้องทำงาน ต่อให้ดอกเบี้ยย่งปาน หนี้สินท่วมหัว เธอก็ยังต้องดิ้นรนหาเงินต่อไปแบบไม่หยุดพัก เรื่องอื่นค่อยๆ แก้ปัญหาไปแล้วกัน

“โอเคแม่ แค่นี้ก่อนนะ” หญิงสาวดัดบทพร้อมแจ้เหตุผลเพื่อแม่จะได้ไม่รู้สึกรู้สิดจนเกินไป “หนูยังต้องช่วยเปรมสุดาขอยอดสั่งหม้อส่งลูกค้า พรุ่งนี้บ่ายๆ จะโอนเงินให้ แม่รีบเอาไปจ่ายเจ็ปมันนะ”

“จ๊ะๆ แม่จะรีบกดไปจ่ายเลย”

กรวีร์วางโทรศัพท์ลงไถ่ๆ แล้วเอามือลูบหน้า

“เป็นไง เจ๊หวีก้อเรื่องอะไรให้อีก ฉันไม่เคยเห็นแกปริ๊ดแตกใส่แม่มานานแล้วนะ” เปรมสุดาเพิ่งจะมีโอกาสถาม

กรวีร์ลดมือที่ปิดหน้าลง “แม่ฉันเพิ่งกู้เงินเจ็ปมาสามแสน ฉันจะไม่เจ็บแค้นเคืองโกรธเลย ถ้าแม่เอาเงินไปทำอะไรที่มันงอกเงยขึ้นมา”

“แล้วตกลงแม่เอาเงินไปทำอะไร”

“น่าชื่นใจที่สุด แม่ฉันทุ่มซื้อน้ำพริกกากหมูของอีกระต่ายผี พระเอกลิเกที่แม่เป็นแม่ยกมันอยู่ เปรมแกลองนี่ถึงหัวอกฉันสิ บั้น

หน้ายิ้มสู้กลัอง กล่อมลูกค้าจนคอแห้งกว่าจะขายหม้อได้แต่ละใบ แล้ว
คุณแม่ฉันเอาเงินสามแสนไปซื้อน้ำพริก แก่เข้าใจฉันใหม่ แก่เข้าใจ
อารมณ์ฉันใหม่เปรม” กรวีร์รำความในใจ ตีอกตัวเองระบายความ
อัดอั้น ดวงตาคู่แวววาวแดงระเรื่อด้วยความเจ็บใจ

“เออๆ ฉันเข้าใจ แก่ใจเย็นๆ แล้วค่อยๆ คิด”

“ฮึ! ที่คิดออกตอนนี้นี่นะหรือ ฉันอยากจะตามไปถลกหนังอี
กระต่ายผีนั่นแล้วย่างกินแกลั้มกับน้ำพริกของมันเป็นจริงๆ” กรวีร์เดือดจัด
พลังแค้นสุ่มแน่นในอก “แล้วสภาพอย่างนี้อะยาว่าแต่สามแสนเลยนะ
สามหมื่นก็เลือดตาแทบกระเด็นแล้ว”

“ไม่เอาน่า มันต้องมีวิธีปลดหนี้สิ”

แววตาของกรวีร์นิ่งสนิทเกินกว่าเปรมสุดาจะคาดเดาได้ หญิง
สาวที่จู่ๆ ก็หันหลังทับสามแสนเหยียดยิ้มเย้ยหยันขณะที่สบตากับ
เพื่อน

“วิธีที่ฉันคิดได้ตอนนี้ก็เห็นจะมีแค่ให้แม่มองหาเสี่ยรวยๆ มาช่วย
ฉันปลดหนี้สักคน”

“ก็เป็นความคิดที่ไม่เลว” เปรมสุดาหัวเราะชอบใจ “หมดหนี้
เร็วดี”

“เออ ฉันควรโทร. กลับไปถามเจ้หิวแล้วละว่าแถวนั้นมีเสี่ยโสดๆ
เหลืออยู่บ้างไหม ฉันจะได้อุทิศกายขัดดอกให้มันรู้แล้วรู้รอดไป”

ให้ตายสิ! กรวีร์อยากฆ่า แต่ฆ่าไม่ออกจริงๆ

2

ปวินท์ ปราณต์ปรานนต์ ชายผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นหนุ่มหล่อ เนื้อหอมที่สุดในจังหวัดก้าวลงจากรถแล้วเดินตรงเข้าไปยังห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมที่เขามีหุ้นส่วนอยู่ ดวงตาคมจับจ้องอักษรสีทองของตัวต๋อง ม้วนตัว เคียงคู่กันอย่างอ่อนช้อยโอบล้อมด้วยดอกไม้หลากหลายสีสันที่บรรจงจัดอย่างสวยงาม เขาไม่แปลกใจเลยที่เจ้าภาพฝ่ายชายจะยิ้มหน้าบานเป็นจันดาวเทียมอย่างนั้น นี่ถ้ามันยกสวนบุปผชาติมาได้ก็ คงจะสั่งให้ออร์แกนเซอร์ยกมาอย่างไม่ลังเล

ปวินท์ไม่ใช่พวกนิยมชมชอบการออกงานสังคม ยกเว้นเสียแต่จะเลี้ยงไม่พิน ซึ่งแม้ว่าในความเป็นจริงเขาจะพยายามเลี้ยงแล้ว ทว่าในแต่ละเดือนก็ยังมึ่งงานให้ต้องพบปะผู้คนอยู่บ่อยครั้ง เขาไม่ได้มีปมอะไรกับการเข้าสังคมหรอก เพียงแค่ไม่ชอบบั้นหน้าพะเน้าพะนอพวกผู้หลักผู้ใหญ่ที่คอยแต่จ้องจะอาศัยผลประโยชน์จากกิจการของเขา

ในจังหวัดเล็กๆ แห่งนี้การหลบลิ้นหน้าเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง ปวินท์ต้องทนทั้งที่ไม่อยาก แต่สำหรับงานนี้เขายิ่งกว่าเต็มใจ ปวินท์ยินดีที่จะรับบทเพื่อนเจ้าบ่าวในงานแต่งงานของศาสวัต หนุ่มโสดคนแรกในกลุ่มที่มีเมียอย่างเป็นทางการ หากขาดสักซีพยานอย่างเขาไป ใ้ศาสวัตมันคงเคืองยันลูกบวช

“เสียไปปะ” เจ้าบ่าวมองเห็นเขาก็รีบโบกมือเรียก

คนที่มักจะถูกเรียกว่าเสียมองรอยยิ้มไม่ยอมอมหุบของเพื่อนรัก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าวันนี้มันมีความสุขขนาดไหน หรือนี่จะเป็นบุพเพสันนิวาสอย่างที่ได้เจ้าบ่าวเคยบอกไว้

จนถึงปานนี้ปวินท์ยังไม่ค่อยอยากเชื่อเลยว่าไอ้ตัวกะลอนจะเป็นเพื่อนคนแรกในกลุ่มที่สละโสด แต่ภาพไอ้ศาสในชุดที่สีขาวดูเรียบริ่อยที่สุดตั้งแต่รู้จักกันมา ช่วยยืนยันกับปวินท์ว่าทั้งหมดที่เห็นเป็นเรื่องจริง ข้างกายไอ้ศาสก็เป็นสิริดาเจ้าสาวสุดสวาหาคใจดีของมันจริงๆ

ปวินท์เป็นเพื่อนกับศาสวัดมาตั้งแต่เข้าเรียนชั้นอนุบาล นิสัยใจคอมันเป็นยังไงเขาย่อมรู้ดี ศาสวัดในวันนี้ดูอ่อนโยนเป็นคนละคนกับไอ้เสือศาสที่เขาเคยรู้จัก อารมณ์ความรักข้างรุนแรงเหลือหลายสามารถเปลี่ยนแปลงคนได้ราวกับพลิกฝ่ามือ

ศาสวัดเป็นวิศวกรและยังเป็นเจ้าของร้านวัสดุภัณฑ์รายใหญ่ที่สุดในจังหวัด ส่วนสิริดาเป็นคุณครูอนุบาลของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ทั้งคู่โคจรมาเจอกันด้วยวิธีสุดคลาสสิก เรื่องมันเริ่มจากแม่ไอ้ศาสอยากเห็นลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝา หลังจากปล่อยให้มันออกกล้าเหยื่อมานาน แล้วแม่ของเพื่อนรักก็หันหน้าไปพึ่งพาเจ้หวีแม่สื่อมือฉมังที่ว่ากันว่าฝีมือการจับคู่เป๊ะปังยิ่งกว่าแอปทินเดอร์

และนี่คือผลงานชิ้นเอกของเจ้หวี แม้ว่ากรจับคู่ระหว่างศาสวัดกับสิริดาจะค่อนข้างเหลือเชื่อแต่ไม่ค้ำสายตาเลย แยกทั้งงานพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคู่บ่าวสาวเหมาะสมยิ่งกว่ากึ่งทองใบหยก

ถึงแม้การแต่งงานครั้งนี้จะเริ่มจากการแนะนำของแม่สื่อ แต่ปวินท์ก็เชื่อว่าหลังจากทั้งคู่รู้จักกันมันคือความรักอย่างไม่ต้องสงสัย ศาสวัดเปลี่ยนเป็นคนละคนเมื่อรู้จักกับสิริดา ปวินท์ที่พอใจอยู่นานกว่าจะยอมเชื่อทฤษฎีที่ว่า คู่กันแล้วต่อให้ต่างกันสุดขั้วมันก็ต้องมีจุดเชื่อม

โยงถึงกัน ทำให้มาประสบพบเจอกัน รักกันอยู่ดี

ใครจะไปคิดล่ะว่าเสือร้ายจะยอมถอดเขี้ยวเล็บลงเอยกับครูสาว กระทั่งตัวไอ้เจ้าบ่าวเองก็ถอะ ตอนแรกเขายังได้ยื่นไอ้ศาสปากดีพูด บ่ายเบี่ยงตึงตังสาวเจ้าอย่างนั้นอย่างนี้ สุดท้ายก็อย่างที่เห็น ไอ้เสือศาส ไปไหนไม่รอดกลายเป็นศาสสิ้นลายซะแล้ว

ปวินท์เดินเข้าไปหาเพื่อนและยังคงมองภาพเจ้าบ่าวที่คอยดูแล เจ้าสาวอย่างใกล้ชิด เดี่ยวช่วยจัดกระโปรงให้ถ่ายรูปออกมาสวยงาม เดี่ยวคอยช่วยซับเหงื่อที่ซึมออกมาข้างขมับ เกี่ยวก้อยกันหวานชื่นนำ อัจฉา สายตาเจ้าบ่าวเต็มไปด้วยความรักเปี่ยมล้นเวลาที่มองเจ้าสาว ศาสวัตเป็นแบบอย่างคนคลั่งรักที่แท้จริง

“สวัสดิ์คะพี่ไปป้” สิริดาไหว้เพื่อนสามี่ด้วยท่าที่อ่อนช้อย งดงาม อ่อนหวาน เมียไอ้ศาสเป็นกุลสตรีทุกระเบียดนิ้ว แล้วตัดภาพมาที่เจ้า บ่าวเพื่อนเขาสี โจรปล้นสวาทชัดๆ

“ฝากดูแลไอ้ศาสด้วยนะครูสิ” ปวินท์รับไหว้พลางยื่นกล่องของ ขวัญให้เจ้าสาวแล้วตบไหล่หล่หยอกล้อเพื่อนรัก “เป็นเด็กดีอยู่ในโอวาท เมียนะแกนะ”

“แหมเสีย ฉันออกจะเป็นคนดี ไม่มีทางทำให้เสียใจแน่นอน ไม่เชื่อไปตามเจ้หิวได้”

“ดีแตกละสิไอ้เสือ” ชายหนุ่มว่ายิ้มๆ มองเข้าไปในงานก็เห็น แม่สื่อยื่นคุยกับประภามนที่น้องสาวเขา

ประภามนสนิทกับเจ้หิวเพราะทำงานร่วมกัน ส่วนคุณนาย พรารธนาแม่ของเขานั้นก็สนิทสนมกลมเกลียวกับคุณกัญญายิ่งกว่า ความสัมพันธ์ของเจ้ป้กับเจ้หิวเหนียวแน่นประดุจญาติพี่น้อง ทั้งสอง ผูกพันกันมาตั้งแต่สมัยยังสาว คงมีแค่เขาคนเดียวในบ้านละมั้ง ที่รู้จัก กับแม่สื่อคนนี้ผิวเผิน ปวินท์เคยไปส่งแม่ทำผมที่ร้านเจ้หิวบ่อยครั้ง แต่ไม่เคยได้นั่งคุยกับเจ้หิวจริงๆ จังๆ สักที

ก็ไม่ใช่ว่าคู่แข่งของศาสวัตกับสิรดาหรือที่เป็นผลงานการจับคู่อัน ลือลั่น เพราะหากจะนับกันจริงๆ งานแรกที่ทำให้เจี๊หวีได้แจ้งเกิดใน ฐานะแม่สื่อคือการจับคู่ให้พ่อกับแม่ของปวินที่นั่นเอง

ย้อนไปสามสิบกว่าปีที่แล้ว คุณปองพล เป็นนายช่างรับเหมาก่อสร้าง ส่วนคุณนายปรารถนา หรือเจี๊มของลูกหนี้เกือบครึ่งก่อน จังหวัดเป็นพนักงานบัญชี เจี๊หวีชักนำให้พ่อกับแม่เขารู้จักกัน รักกัน ก่อนแต่งงานอยู่กิน มีลูกชายหญิงไว้สี่บทดวงศักระกูด

น่าเสียดายที่พ่อเสียชีวิตจากไปหลายปีแล้ว แม่จึงเป็นเสาหลักคอยประดับประดาครอบครัวให้ดำเนินกิจการต่อไปอย่างเข้มแข็ง จนกระทั่งปวินที่เข้ามารับช่วงดูแลบริษัทปองพลคอนสตรัคชั่นของครอบครัวต่อ คุณปรารถนาจึงเกียจคร้านตัวเองมาเก็บดอกผลจากการปล่อยเงินกู้

ปวินที่ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร แต่เขาไม่ชอบงานของแม่ แม่จะรู้ว่าแม่อยากช่วยทุกคนที่ลำบากยากไร้ แต่เรื่องเงินทองมันล่อแหลมเกินไป นอกจากเสี่ยงถูกโกงแล้วก็ไม่แน่ว่าพวกลูกหนี้ที่ตัวแสบของแม่จะสร้างความวุ่นวายอะไรอีก ตอนเดี๋ยวดร้อนมาขอยืมเงินก้อนอื่นนมดืหรือ แต่ตอนไปตามทวงต้นทวงดอกฝ้ายเจ้าหนี้แทบจะต้องคลานเข้ากราบกราน

น้องสาวของปวินที่ไม่ได้เข้ามาช่วยงานในบริษัทอย่างเป็นทางการ ลักษณะ ประภามณฑลมีกิจการร้านเช่าชุดแต่งงานที่ต้องดูแลร่วมกับ ตรีัย คนรักที่เป็นช่างภาพ ในใจของปวินที่นั่นอยากให้ทั้งคู่แต่งงานกันเร็วๆ หากมีหลานให้เลี้ยงดู บางทีคุณปรารถนาอาจจะเลิกปล่อยเงินกู้ก็ได้

“สินนี้กว่าพี่ไปปีจะควงใครมาเปิดตัวซะอีก”

เสียงกระซำของเจ้าสาวทำให้ปวินที่ยิ้ม เลื่อนสายตาไปทางเพื่อนรัก “พี่ไม่มีแฟนคลับเยอะเหมือนไอ้ศาสหรือ ครูสิจับตาดูให้ดี

นะ ถ้ามันคือนักก็หวดให้หนักๆ ไปเลย”

“ไม่เสียมกันสิครับเสีย แหม...เมื่อยฉันออกจะใจดีมีเมตตา แกจะมายุยงให้ตีฉันตั้งแต่วันแต่งได้ใจ แล้วไหนไอ้ทชละ” ศาสวัตมองหาเพื่อนอีกคน

“กำลังมา เดียวก็ถึง” ยังไม่ทันขาดคำ ปวินท์ก็เห็นทชพลเดินเข้ามาในงาน ชายหนุ่มพยักพยัดไปตรงทางเข้า “นั่นไง ไอ้หมอนี่มันตายยากเนาะ”

“พวกแกเนี่ยนะ เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวภาษาอะไรวะ แต่งตัวกันนานฉิบ แล้วโผล่มากันแต่ละที สาวๆ ในงานนี่สะกิดแขนกันแทบถลอก ขโมยซีนกันเห็นๆ นี่งานฉันนะโว้ย”

“วันนี้ไม่มีใครหล่อเกินไปกว่าพี่ศาสหรือคะ” สิริดาขี้มให้กำลังใจเจ้าบ่าวอย่างอ่อนหวาน

“ครูสิไปพูดจันเดียวมันก็ลอยหรือก ดูสายตาที่มันมองครูสิชะก่อน ไฉนมันไม่น่าไว้ใจ คินนี่ต้องมีแผนร้ายแน่ๆ” ปวินท์แกล้งพูดแห่

“คินส่งตัวเข้าหอจะธรรมดาได้ไงวะ” ศาสวัตหัวเราะหึๆ มองเจ้าสาวตาวาว จนสิริดาเมินหน้าหลบตาด้วยความขัดเขิน

“เฮ้อ...เบาๆ โว้ย ไอ้เจ้าบ่าว เห็นใจพวกฉันที่ยังโสดๆ กันบ้าง”

“อยากสละโสด โปรดติดต่อเจ้หวี ของเขาดีจริงๆ นะเสีย”

“จันเหี้ยว”

ศาสวัตโอบไหล่เจ้าสาวยื่นยันคำตอบ “ดี ไม่ดี ฉันก็ได้เสียเพราะเจ้หวีละนะ”

“แกน่าจะเจอเจ้หวีให้เร็วกว่านี้ จะได้ไม่ต้องลำบากตามหารักแท้จนเกือบครบทุกอำเภอ”

“เสีย...ไม่พูดก็ได้มั้ง” เจ้าบ่าวลากเสียงยาว เบ้าหน้าเหมือนจะร้องไห้ “นี่เพื่อนเอง...ไม่แกล้งเพื่อนเนาะ เพื่อนอยากชิมน้ำผึ้งพระจันทร์ ในอาการครบสามสิบสอง ไม่อยากหยอดน้ำข้าวต้มในคินส่งตัว”

ปวินท์กับสิรดาพากันหัวเราะ ทว่าเจ้าบ่าวที่เคยเขี้ยวเล็บ
แพรวพราวและมีมือดีติดกับสาวงามเกือบครบทุกอ้าเมายังคงไม่อาจ
วางใจในสถานการณ์จึงต้องรีบหันไปอ่อนเจ้าสาว

“ลือยาไปฟังเสียงนกเสียงกาเลยนะ ไล่ไปป้มนแกล้งใส่ความที่
ดี ๆ แบบพี่ไม่มีอีกแล้ว ไล่ทัชเป็นพยานได้”

“อะไรไอ้เจ้าบ่าว มาถึงก็จะให้ฉันเป็นพยานเท็จเลย” ทัชพลเดิน
เข้ามาตบต้นแขนหยอกล้อเจ้าบ่าวแล้วส่งยิ้มทักทายเจ้าสาว

“เรื่องที่ฉันเป็นคนดี รักเดียวใจเดียวไง”

“ประโยคแรกก็พอได้ แต่ประโยคท้าย ฉันไม่ค่อยแน่ใจ ต้องให้
ครูสิช่วยพิสูจน์”

“สิดคิดว่าเลือกไม่ผิดนะคะ” เจ้าสาวยิ้มพร้อมหันไปประสาน
สายตากับเจ้าบ่าวอย่างลึกซึ้ง

“รักที่สุดเลยจ๊ะ”

“เฮ้อ... แกไม่นำไปซงให้มันเลยทัช ครูสิจิบเมี่ยงต่อหน้าเราอีกแล้ว”
ปวินท์ว่ายิ้มๆ ก่อนทั้งหมดจะพากันหัวเราะ

“คืนนี้ครูสิช่วยมากเลยครับ” คนเพิ่งมาถึงเอ่ยชม

“ฝีมือเจ้หิวี่ทั้งหน้า ทั้งผมเลยคะ”

“งานนี้เจ้หิวี่กินเรียบตั้งแต่ต้นยันจบ” ทัชพลสรุปยิ้มๆ

“ดีนะคะที่ยังมีพี่ปาล์มกับพี่ต๋ยมมาแบ่งรายได้ในส่วนของคุณ
แต่งงานกับถ่ายภาพ แต่เจ้หิวี่ก็ช่วยสิได้เยอะจริงๆ ค่ะ ต้องขอบคุณ
แก” เจ้าสาวบอกอย่างจริงใจ

“ว่าไปถ้าคิดจะแต่งงานก็ไม่ยากเลยนะ เจ้หิวี่มีครบ ทั้งหาคู่ แต่ง
หน้าทำผม ชุดบ่าวสาวก็ให้ไอ้ปาล์มจัดการพร้อมช่างภาพ เนี่ยครบ
ครันขนาดนี้คุณเพื่อนทั้งสองไม่สนเหรอครับ ละทั้งชีวิตเสดพร้อมโลด
เล่นสู่วงการพอบ้านใจกล้าอย่างฉัน ถ้าพวกแกมีใจปรึกษาเจ้หิวี่ในงาน
ได้เลยนะ ไม่ต้องเสียเวลานั่งปัดทินเดอร์ เจ้หิวี่งานดีสุด ดูແຕ່ตั้งแต่

วันแรกยันวันแต่ง”

“นี่เขาแบ่งค่าคอมมิชชั่นให้ด้วยหรือไง ชวนไม่หยุดเลยวู๋”
ปวินท์ว่า

“อะไรดี ศาสก็ว่าดี ไรท์ชแอสใจใหม่ละ” ศาสวัดเล็กคิ้วถาม
“ผ่านฉันไปก่อน อย่าวว่าแต่ปิดทินเดอร์ เวลากินข้าวยังหาไม่
ค่อยเจอเลย เสียไปป์โยงานมาให้เหมือนไม่ยอมให้ฉันคลาดสายตา
ไม่รู้มันแอบคิดอะไรกับฉันหรือเปล่า”

“อย่าบ่นนา” คนโยงานยิ้มกว้าง “ฉันยังไม่เห็นใครที่เหมาะสม
กับแก ช่วงนี้ก็ช่วยฉันทำมาหากินก่อน”

ปวินท์กับทัชพลทำงานด้วยกันที่ปองพลคอนสตรัคชั่น บริษัทรับ
เหมาก่อสร้างที่ทรงอิทธิพลที่สุดในจังหวัด เนื่องจากงานบริหารดีเวลา
ส่วนใหญ่ไปจนเกือบหมด ปวินท์จึงต้องมีทัชพลคอยช่วยดูแลตรวจงาน
หน้าไซต์ คนนอกมักเข้าใจผิดคิดว่าทัชพลอยู่ในฐานะลูกจ้าง แต่เปล่า
เลย แท้จริงแล้วเพื่อนเขาคอนนี่มีหุ้นอยู่ในปองพลคอนสตรัคชั่นไม่น้อย
เลย

“ไม่ได้บ่น แค่บอกไ้ศาสเฉยๆ ว่าฉันยังไม่พร้อมเข้าสมาคม
พ่อบ้านใจกล้ากับมัน” ทัชพลแจกแจกแล้วแก้มองหน้ามากะขิบ
กับศาสวัด “ทำไมแกไม่ลองกล่อมเสียดีๆ ละ เผื่อมีลุ้น”

“พูดจนคอแห้งแล้ว สงสัยจะยังตัดใจจากรักเก่าไม่ได้ ก็นะรัก
แรกมันแยกยาก”

เรื่องนี้ทำให้ปวินท์ถึงกับถอนใจเสียดัง “อย่าเ็ดไป เตียวใคร
ได้ยื่นเข้า คนที่ไม่เกี่ยวเขาจะเสียหาย”

“โอ๊ย...ไม่มีใครกล้าจินตนาการว่าที่ลูกสะไภ้นายก อบจ. หรอกจะ
มีแต่แก่นั่นแหละที่ต้องระวัง ฉันได้ข่าวว่าแกเพิ่งชนะงานประมูลสร้าง
โรงอาหารที่โรงเรียนพ่อครูหลินไม่ใช่หรอ ถ้ามจริงเถอะนะ ยังมอหน้า
กันติดอีกเหวอะ” ศาสวัดสงสัย

“ฉันแยกงานกับเรื่องส่วนตัวออกหรือก่อน อีกร้อยอย่างฉันกับหลินก็เลิกกันจนเรามีคนใหม่ไปแล้ว แค่ทำงานให้พอเขาไม่น่าจะมีปัญหาเลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้วนะ ถ่ายรูปดีกว่า” ปวินท์ตัดบทพลางกวักมือเรียกคนรักของน้องสาว “เตรียมมาถ่ายรูปให้พี่หน่อย”

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าอธิบายอย่างไรให้ทุกคนเชื่อว่าเขากับบดินจากกันด้วยดี บางทีอาจเป็นเพราะท่าทางการแสดงออกของเขาด้วยกรรมมังที่ยังทำให้ทุกคนเข้าใจผิด คิดว่าเขายังเชื่องซึ้งโศกเศร้าเพราะถูกแฟนเก่าสะบั้นรัก ความจริงเขาไม่เหลือเยื่อใยอาลัยอาวรณ์กับบดินแล้ว แต่ด้วยความที่เขากับบดินรู้จักผูกพันกันมานาน ถึงความรักในแบบหนุ่มสาวจะปิดฉากลงไป ทว่าความห่วงใยในฐานะเพื่อนยังคงมีอยู่

ที่เขาไม่อยากเอยถึงบดินไม่ใช่เพราะยังลี้มไม่ลง แต่เขาเกรงใจเจ้าสาวของเพื่อนมากกว่า อยากรักษาเสียสิรดากับบดินก็เป็นเพื่อนร่วมงานกัน หากศาสวัตกับทัชพลเอยพาดพิงถึงบดินบ่อยเข้าก็จะพาให้กลิ่นไม่เข้าคายนอกเสียเปล่าๆ

ปวินท์เข้าใจว่าทุกคนเป็นห่วงและคอยเอาใจช่วยยให้เขาข้ามผ่านเคราะห์รักครั้งนี้ เขากับบดินคบหากันอย่างเปิดเผย ผู้คนรับรู้เพราะรักกันมาหลายปี ดวงคู่ออกงานสำคัญระดับจังหวัดก็หลายหน พอทุกคนทราบข่าวการเลิกก็ไม่แปลกที่จะพากันงุนงง ยิ่งพอนลินหันไปคบหากับธนชิต คนเลยเข้าใจผิดคิดว่าเขาถูกลูกชายนายกขกชิงคนรักไป

มันแน่นอนอยู่แล้วที่บรรดาทีมเสียไปปีนี้จะเจ็บแค้นเคืองโกรธของแบบนี้ปวินท์ไม่โทษใครหรือ แม้จะเสียใจที่รักษาคนรักเอาไว้ไม่ได้ แต่ในเมื่อบดินเลิกแล้ว เขาก็ต้องยอมรับการตัดสินใจของเธอ

คนเราโตๆ กันแล้ว ทำอะไรย่อมต้องรับผลที่เกิดตามมา บดินบอกเขาว่าเธอมีความจำเป็น ซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นเหตุผลการบอกเลิกที่ฟังไม่ขึ้น ถ้าเธอมีปัญหา เขาในฐานะคนรักพร้อมเสมอที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ไม่ใช่ว่าจะไม่มีทางเลือก แต่เธอตัดสินใจเลือกทางอื่น

ปวินท์ไม่เคยคิดเห็นยี่วรั้งหรือนึกเสียตายอะไร ที่เขายังเรื่อยๆ เฉื่อยๆ ไปวันๆ ก็ได้หมายความว่าเขายังทำใจไม่ได้ เขาแค่ขี้เกียจขี้แงงให้เรื่องมันยืดยาว จะอย่างไรก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเขาซึ่งชาวบ้านไม่จำเป็นต้องรู้

หลังถ่ายรูปเสร็จปวินท์กับทัชพลช่วยเจ้าภาพต้อนรับแขก ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นคนรู้จักและมีชื่อเสียงในจังหวัด คู่บ่าวสาวเป็นคนน่ารัก อธิบายดี ใครๆ ก็อยากมาร่วมแสดงความยินดีด้วย ห้องจัดงานใหญ่ที่สุดจึงดูคับแคบลงทันที

“ไหนไอ้ศาลมันบอกว่าเชิญแต่คนกันเอง” ทัชพลบ่นพึมพำขณะหยิบแก้วเครื่องดื่มส่งให้ปวินท์ สองหนุ่มหลบมายืนกันที่โต๊ะเครื่องดื่ม “กันเองของมันก็เกือบทั้งจังหวัดนั่นแหละ ลูกค้ำมันทั้งนั้น”

“งานแกฉันขอแนะนำให้ไปจัดที่สนามกีฬาณะ กว้างดีจะได้ไม่อึดอัด”

“ทำไม่ถึงคิดว่าฉันจะมีงาน ถ้าเป็นไอ้ปาล์มยังมีความใกล้เคียงมากกว่า” ปวินท์ตอบพร้อมจับตามองเพื่อนรักที่ชะงักมือไปหนึ่งจังหวะ ก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่มตามปกติ เขาแอบนึกสงสัยความรู้สึกของเพื่อนที่มีต่อห้องสาวมาสักพักแล้ว แต่ทัชพลก็ไม่เคยแสดงอาการพิรุณอะไรให้จับได้ อย่างเช่นตอนนี้แม้กระทั่งน้ำเสียงก็ยังถูกควบคุมให้เป็นปกติ

“จะแต่งงานกันแล้วเหออ ปาล์มกับตรัยนะ”

“เปล่า ฉันพูดถึงความน่าจะเป็นเฉยๆ บ้านก็เริ่มปลูกแล้ว ถ้าเปรียบเทียบกัน ยังไงไอ้ปาล์มก็มีโอกาสแต่งงานมากกว่าฉันซึ่งยังไม่มีอะไรเป็นรูปเป็นร่างสักอย่าง” ปวินท์ยกไหล่บอกร่างๆ

เป็นเวลาเดียวกับที่สายตาของทัชพลถูกสะกดด้วยรอยยิ้มสดใสของประภามนต์ เธอกำลังยืนคุยกับกลุ่มเพื่อน วันนี้ประภามนต์ดูสวยจนไม่อาจถอนสายตาได้เช่นทุกครั้ง หากปวินท์ไม่ยิงคำถามต่อ ทัชพลก็ไม่ว่าเลยที่ว่าตัวเองเปลอเผยความลับอะไรออกไปบ้าง

“วันนี้น้องสาวฉันสวยนะ เก๋กว่าใหม่ทัช”

“อืม” สวยมาก...แต่ทัชพลไม่มีสิทธิ์ เต็มที่ก็ทำได้แค่มองแล้ว เก็บมาชื่นชมอยู่ในใจเสียบๆ

“เฮ้ย! ไล่เพื่อนเจ้าบ่าว พวกแกแอบมาเฝ้าน้องสาวอะไรกันตรงนี้ ไปช่วยฉันรับหน้าท่านนายกก่อน” เจ้าบ่าวปลื้มตัวเดินมาตามด้วยสีหน้าเห็น้อยอ่อน แต่ก็ช่วยให้ใครบางคนผ่านพ้นวิกฤติ คำขอร้องของศาสตราจารย์เมื่อนระซังดังช่วยชีวิตทัชพลที่กำลังถูกปวินท์ดื้อนเข้ามาคุมเตรียมปล่อยหมัดน็อก

ทั้งสามหนุ่มพากันไปยืนรอต้อนรับแขกคนสำคัญ กลุ่มของนายกรองวิทย์ ประกอบด้วยธนชิตลูกชายควงคู่มากับนลินว่าที่ลูกสะใภ้ นิชมนลูกสาวคนเล็กมาเดี่ยว แต่ก็สวยเฉี่ยวสะกดสายตาคนทั้งงาน และเหล่าบริวารผู้ติดตามอีกนับสิบ บ่าวสาวพร้อมผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายเข้าต้อนรับแขกผู้ทรงเกียรติ

ตรัยกดับันท์ที่ภาพ ก่อนที่ท่านนายก อบจ. จะกล่าวทักทายอวยพร นิชมนนั้นถูกใจหมายตาปวินท์มานาน พอเสียไปปีใดก็ทอดสะพานให้ทุกครั้งที่มีโอกาส ลูกสาวนายกเดินนวยนาดเข้ามาสอดแซนควงคู่ขอถ่ายรูปด้วย แม้ว่าปวินท์จะคอยระวังกิริยาไม่ให้ดูใกล้ชิดจนเกินไปนัก แต่ทุกคนในที่นั่งนั้นก็รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร

ศาสตราจารย์เมื่อยิ้มกับทัชพล

“ฉันว่านายกรองต้องวางแผนจะซุบกิจการเสียแน่ละ เริ่มจากให้ลูกชายแย่งแฟนไปก่อนแล้วส่งลูกสาวมาตามใจทีหลัง ฝั่งคุณหลินก็คนนับหน้าถือตาเยอะได้ฐานคะแนน ฝั่งเสียไปปีเพื่อนเราก็เงินหนาได้ทุนหาเสียง แผนการล้าลึกเกินต้าน ไล่ทัชแกก็ต้องรักษามผลประโยชน์ของตัวเองให้ดีนะ ลูกสาวนายกรุกเก่งเป็นบ้า ฉันลกะกลัวว่าเสียจะเสียท่าเข้าสักวัน”

“นินทากระยะเผาขนเลยนะ ไว้หน้าแขกบ้างไอ้เจ้าบ่าว” แม้จะ

ค่อนข้างเห็นด้วย แต่ทัชพลก็ไม่อยากเอออวยให้ศาสวัตได้ใจ “แต่ครูหลินกับนายชิตนี่ก็ไม่ไหวนะ คงกันมาเหยียดถึงที่ จะทำร้ายใจเพื่อนเราไปถึงไหน”

“สิ่งเด็กตัดสายเบรกรถเลยดีไหม หมั่นไส้มัน” ศาสวัตเสนอ

“แกลงจะเข้าหอหรือเข้าคุกล่ะ” ทัชพลย้อนถาม

“เรื่องแค่นี้แกยังต้องถาม เลือ่ง่ายจะตายไป ยังไงฉันก็ขออนอนกอดเมียอยู่แล้ว”

“ฉันรีบเชิญแขกเข้าโต๊ะไปซะ ยังอยู่นาน ฉันยิ่งเหม็นขึ้นหน้า ลูกชายนายก”

“เดี๋ยวพี่จัดให้อีฉัน้อง” ศาสวัตพยักหน้าสั่งเด็กนำทางแขกคนสำคัญไปที่โต๊ะ “เชิญท่านนายกตามสบายนะครับ ทางเราจัดเตรียมโต๊ะไว้ให้แล้ว เชิญครับ”

“ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ” นายกครองวิทย์ฉีกยิ้มกว้างยกมือไหว้รอบทิศเดินผ่านหน้าปิ่นที่ไป ตามติดด้วยธนชิตกับหลิน

ปิ่นที่ยิ้มให้ตามมารยาท ก็ไม่คิดว่าคู่กรณีจะหยุดพัก ชายหนุ่มไม่รู้สึกลือเดือร้อนอะไรกับการที่ต้องเผชิญหน้าคนรักเก่า แล้วก็เป็นธนชิตที่เอ่ยขึ้นมาก่อน

“เห็นหลินบอกว่าเสียไปปีชนะประมูลสร้างโรงอาหารที่โรงเรียนของคุณพ่อเขา ผมยินดีด้วยนะครับ คราวนี้ผมจะได้เลิกกังวลเสียที”

“มีเรื่องอะไรต้องกังวลหรือครับ” ปิ่นท้ออยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะมาไม่ไหน

“ก็ถ้าเสียไม่ได้งานนี้ ผมคงจะกลายเป็นต้นเหตุ ทำให้เสียชวดทั้งงาน ชวดทั้งหลิน ถือว่าโรงอาหารที่จะสร้างใหม่เป็นรางวัลปลอบใจแล้วกันนะครับ”

ทุกคนที่ได้ยินธนชิตพูดต่างชะงักและรอดูปฏิกิริยาของปิ่นที่ใครๆ ก็ดูออกกันทั้งนั้นว่าลูกชายนายกตั้งใจพูดเยาะเย้ย แต่เสียไป

ของเพื่อนๆ ยิ้มมุมปากตอบกลับอย่างสุภาพ

“อย่าคิดอย่างนั้นเลยครับ ผมทำงานตรงไปตรงมา ถ้าได้ก็คือได้ แต่ถ้าไม่ได้ก็แค่หางานใหม่ ทางเราไม่เดือดร้อนหรอกครับ” ปวินท์พยายามรักษาวรรยากาศ แต่ดูเหมือนเพื่อนรักทั้งสองของเขาจะไม่ให้ความร่วมมือ ศาสวัตและทัชพลขยับตัวแทบพร้อมกัน

“ถ้าจำไม่ผิดผมเข้าใจมาตลอดว่าทางปองพลคอนสตรัคชัน ประมูลสร้างโรงอาหารนะครับ ไม่ได้ประมูลชิงตัวลูกสาว ผอ.” ทัชพลเลิกคิดเบนหน้าไปทางนลินแล้วถามยิ้มๆ “ໃໝ່ໂມ່ຮັບຮູ້ໂຫລິນ”

“คุณชิตแค่พูดเล่นนะคะพี่ทัช ขอโทษนะคะพี่ไปป์”

“หลินกับคุณชิตไปนั่งที่โต๊ะเถอะ ยืนตรงนี่คงไม่สะดวกนัก แยกเดินเข้าออกตลอด” ปวินท์ปลดมือนิทมนที่เกาะแขนเขาออก “คุณนิดก็ไปพร้อมกันเลยนะครับ ผมยังต้องช่วยเจ้าภาพรับแขกอยู่ แล้วค่อยคุยกัน”

“นิดช่วยพี่ไปรับแขกได้นะคะ”

“อย่าเลยครับ พวกแขกผู้ใหญ่คุยไม่สนุกหรอก เชิญครับ” ปวินท์ชิงจังหวะที่เหลือบเห็นคนรู้จักเข้ามาพอดีจึงรีบขอตัวผละไปต้อนรับนิทมนจำใจเดินตามพี่ชายไปนั่งที่โต๊ะ

“ศาส! ไอ้คนที่แกจะชี้ให้ไปตัดสายเบรกรถยังอยู่ไหม” ทัชพลถามอย่างโมโห

“เป็นฟืนเป็นไฟเลยนะไอ้ทัช แกดูเสียสิยังชิลอยู่เลย”

“ฉันเกลียดหน้ายิ้มๆ ของลูกชายนายปกครอง มันไม่รู้เหรื่อว่าพ่อมันยังต้องอาศัยฐานคะแนนจากทางเราอยู่ ลูกน้องในบริษัทก็มีสิทธิ์กบฏตรเลือกตั้งได้ทั้งนั้น” น้ำเสียงของทัชพลเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

“พวกแกจะให้ฉันทำยังไงล่ะ หรือจะต้องหาคนไปช่วยตัดสายเบรกรถเพิ่ม” ปวินท์ส่งแขกผู้ใหญ่เข้างานเรียบร้อยจึงหันกลับมาถามเพื่อนทั้งสองและบอกเป็นนัย ว่าเขาได้ยินแผนร้ายที่ทั้งคู่สมคบคิดกัน

ก่อนหน้านี้ “ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ พวกแกก็อย่าอินกันนักเลย”

“เฮ้อ...” ศาสวัตและทัชพลถอนหายใจราวกับนัดกันไว้ ในเมื่อเจ้าทุกข์ยังไม่เดือดร้อน พวกเขาก็ไม่ควรอินอย่างที่ปวินท์ว่านั่นละ

“พี่ศาส”

เสียงเรียกจากด้านหลังทำให้ทั้งสามหนุ่มขยับตัว นายพีธีเดินเข้ามาซักซ้อมคิวกับป่าวสาวเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นศาสวัตกับสิริดา ก็แยกไปเตรียมตัวขึ้นเวทีเข้าสู่ช่วงพิธีการ

ปวินท์กับทัชพลเดินไปนั่งโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ซึ่งเป็นโต๊ะเดียวกับนายกครองวิทย์ ตอนปวินท์ไปถึงแม่ของเขากำลังคุยกับท่านนายก โดยมีเจี๋ยวี่นั่งยิ้มอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มเพิ่งเจอหน้าแม่สื่อจริงๆ จึงยกมือขึ้นไหว้

“สวัสดีครับเจี๋ยวี่”

“สวัสดีค่ะเสียไปป้ คุณทัช วันนี้เพื่อนเจ้าป่าวทั้งสองคนหลอกกินกันไม่ลงจนสาวๆ ในงานเลิกไม่ถูกเลย”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ พวกผมต้องยอมถอยให้เจ้าป่าวเขาก่อน” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ พลางนั่งลงข้างน้องสาว “ตรัยล่ะ”

“รอถ่ายรูปบนเวที แล้วเพื่อนเจ้าป่าวไม่ต้องขึ้นไปหรอก”

“ไม่ต้องหรอก นั่น...ดูคุยกันถูกคอดีนะ” ปวินท์พยักหน้าไปทางแม่แล้วคว้าแก้วน้ำขึ้นดื่ม

“อ้อ...คุณนายปรารณากำลังดีลลูกสาวนายกครองให้พี่ไปป้
เนาะ”

ชายหนุ่มเกิดอาการสำลักน้ำในปากอย่างกะทันหัน ประภามนท์ ยิ้มหวานพร้อมกับยื่นกระดาษเช็ดปากให้พี่ชาย

“หนูล้อเล่นน่า คุณนิคไม่ใช่แนวพี่ไปป้หรอก ขนาดแม่สื่ออย่างเจี๋ยวี่ยังแบ่งรับแบ่งสู้เลย สบายใจได้” หญิงสาวชะงักหันมามองเลย พี่ชายไปยังทัชพล “พี่ทัชคะ พอดีว่าเพื่อนหนูเขาจะตรวจรับบ้าน พี่ทัชพอมีเวลาว่างไหม”

“เมื่อไหร่หรือ”

“สิ้นเดือนนี้ค่ะ สะดวกไหมคะ”

“เดี๋ยวก่อน พี่โทร. บอกปาล์มอีกทีดีกว่า ขอกลับไปดูตารางงานก่อน”
ถึงไม่ว่างทชพลก็จะพยายามเคลียร์ตัวเองเพื่อประมาณท์

“ขอบคุณค่ะ หนูชี้แจงถามพี่ไปปี เสียงงานยุ่งไม่ไหวเลย น้อง
ขอความช่วยเหลือแต่ละทีก็รอกไปเถอะ”

“ไอ้ทชมันก็ยุ่งพอๆ กับฉันนั่นแหละ เป็นแกหรรอกมันถึงได้ทำ
เหมือนว่างให้” ปวินท์พูดจี้ใจดำเพื่อนรัก ขณะที่ประมาณท์แกล้งยก
ไหล่

“หนูจะมีเส้นสายไว้ทำไมละ ถ้าถึงเวลาจำเป็นแล้วพึ่งพาไม่ได้
อะ พี่ทชไม่ใจดำกับน้องเหมือนพี่ไปปีหรือ”

“คุณอะไรกันเสียงดัง ผู้ใหญ่กำลังคุยกันอยู่ พวกแกจะมาคุยแข่ง
ทำไม เสียมารยาทจริงๆ ไอ้พวกนี้”

“แม่มีธุระของแม่ หนูก็ต้องมีธุระของหนูบ้างสิคะ” ประมาณท์
ยิ้มประจบ รู้ว่าแม่ไม่ถือสา

“หนูปาล์มเมื่อไรจะมีข่าวดีละ ได้ข่าวว่าลงมือสร้างเรือนหอ
แล้ว” ครอบวิทย์เอ่ยถาม

“คงอีกนานคะนายก บ้านนั้นก็คงอีกนานกว่าจะเรียบร้อย ขอ
เก็บเงินสร้างตัวก่อน ช่วงนี้เริ่มมีงานเข้ามาทีดีขึ้นหน่อยคะ ไม่งั้นหนู
กับเจ้หวิคคงนั่งตบยุงอยู่บ้านกันอีกนาน” ประมาณท์กับเจ้หวิคจะรับ
งานร่วมกันเสมอ

“พอเริ่มผ่อนปรนให้จัดงานได้ก็ค่อยยังชั่วนะ ธุระกิจหลายอย่าง
มันไปต่อได้ อย่างพวกงานบวช งานแต่ง คงได้จัดกันตามความเหมาะ
สม”

“ใช่ค่ะ แต่คุณหนูคงต้องพักไว้ก่อน หนูยังไม่รีบค่ะ พี่ตรัยก็ควางาน
เพียบเลย”

“แล้วคุณชิตกับครูลินละ ไกลจะมีข่าวดีหรือยัง” คุณปรารถนาถามบ้าง สายตาดูนางเหยี่ยวพุ่งไปยังหญิงสาวที่เกือบได้มาเป็นลูกสะใภ้

“เรายังไม่ได้คุยกันเรื่องนี้เลยคะ” นลินตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย ผิดกับคนรัก

“คงอีกไม่นานหรอกครับบ่าป๋ม ตัวผมไม่ติดขัดอะไร รอหลินพร้อมก็แต่งได้เลย” ธนชิตสบสายตาท้าทายกับปวินท์

“ยินดีด้วยนะครับ” นอกจากคำนี้ปวินท์ก็ไม่ว่าจะพูดอะไร ทำทาง ธนชิตจะตามจองเวรเขาทั้งคืนแน่

“แล้วเสียไปปีไม่คิดจะหาแฟนใหม่บ้างหรือครับ เจ้หิวก็อยู่ที่นี่แล้ว ทำไมไม่ลองให้ทาบทามสาวใหม่สักคน น้องสาวผมก็ย้งว่างนะ”

“พี่ชิตก็...” ธนชิตทำท่าเหินเฉียด แต่ก็ส่งสายตาวานเยิ้มให้ปวินท์ไม่หยุดหย่อน

เสียหนุ่มยังคงรักษาสีหน้าได้อย่างยอดเยี่ยม น้ำเสียงมั่นคงหนักแน่น “อย่าเลยครับ ช่วงนี้ผมงานยุ่งจริงๆ จะทำให้เจ้หิวกับคุณนิตเสียเวลาซะเปล่าๆ แค่นี้พี่ชิตก็บ่นจนผมหูชาแล้ว”

“แต่ถ้าเสียไปปีว่าง เจ้ยินดีช่วยนะคะ” แม่สื่อยิ้มเจื่อน รีบเสนอตัวเพื่อหวังจะได้บ่าป

คุณกัญญาไม่กล้าสู้หน้าปวินท์นัก เพราะรู้ว่าตัวเองมีส่วนทำให้ความรักระหว่างชายหนุ่มกับนลินต้องพังลง เพราะคนที่แนะนำนลินให้คบหากับธนชิตก็เป็นเจ้หิวคนนี้นี่ละ

จากประสบการณ์การเป็นแม่สื่อมาครั้งก่อนชีวิต คุณกัญญาเชื่อมั่นในสัญชาตญาณของตนเอง ปวินท์กับนลินไม่ใช่คู่แท้แน่นอน แม้องค์ประกอบรอบข้างจะเหมาะสม แต่มองยังไงก็ไม่ใช่คู่คู่บัมภ์ การจับคู่ระหว่างครูสาวกับลูกชายนายาก็ใช่่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาของหนุ่มสาว แต่มันยังมีผลประโยชน์ทับซ้อนซ่อนอยู่อีกหลายชั้นจนน่า

ปวดหัว

“งานเริ่มแล้วครับ” ทักษพลถึงความสนใจไปที่เวที ยุติบทสนทนา
ชวนอดอดไว้เพียงเท่านั้น

พิธีการดำเนินไปอย่างเรียบง่าย แหกผู้ใหญ่ที่ป่าวสาวให้ความ
นับถือขึ้นเวทีกล่าวอวยพร ปิดท้ายด้วยการโยนดอกไม้ของเจ้าสาว
ณิชนวนนลินและประภามนที่ไปแย่งช่อดอกไม้ แต่ฝ่ายหลังปฏิเสธ

“หนูขอตัวไปช่วยพี่เตรียมก่อนนะคะ” ประภามนที่บอกแม่

“หาอะไรให้เตรียมรับรองห้องบ้างนะ ฉันเห็นเดินที่ทำงานคงน่าจะ
หิว”

“วิถีช่างภาพไงแม่ หนูไปนะ เดี่ยวเสร็จงานแล้วเรากลับบ้าน
พร้อมกันนะคะ”

“อืม...ไปดูแลพี่เถอะ” คุณปรารธนาพยักหน้ารับรู้

ตรัยลคคล้องในมือลงแล้วนี่หัวหน้ามองหญิงสาวที่แทรกตัว
เข้ามาบังเต็มหน้ากล้อง ประภามนที่ซึกยิ้มจนตาหยีพร้อมกับยื่นจาน
ขนมให้คนรักอย่างเอาใจ

“คุณนายปรารธนากลัวว่าที่ลูกเขยเป็นลม เลยให้ปาล์มหาอะไร
มาให้พี่เตรียมรับรองห้อง”

“ไม่หิวหรอกจ้ะ ปวดฉี่มากกว่า”

“อ้าว แล้วก็นอนอยู่ได้ ไปห้องน้ำสิคะ เอากล้องมา เดี่ยวปาล์ม
ถ่ายรูปต่อให้” หญิงสาวอาสา แบบมีอรรถ นึกอยากจะดูตรัยลคที่ ไม่ใช่
ว่าไม่มีเขาแล้วจะไม่มีคนถ่ายรูปเสียเมื่อไร ตรัยยังมีทีมงานของเขาอีก
สองคนที่คอยถ่ายรูปเก็บตกอยู่

“งั้นเดี๋ยวพี่มานะ ฝากหน่อย” ตรัยปลดสายกล้องที่คล้องคอ
ออกแล้วส่งต่อให้หญิงสาว

“เชื่อมมือเถอะน่า กดถ่ายเป็นร้อย ใช้ได้รูปเดียว”

“เสียชื่อมีแฟนเป็นช่างภาพหมด”

“ทำใจได้ละ ถนัดเป็นนางแบบ ไม่ได้ถนัดถ่ายรูปรึ้นนา”

ตรัยหัวเราะ ขี้แ่ผมคนรักอย่างมันเขี้ยว ก่อนหลบฉากออกไป
ช่างภาพหนุ่มเข้าห้องน้ำไปได้ครู่เดียว ก็มีเสียงเดินเข้ามาพร้อมคุยโว
เสียงดัง เพราะเข้าใจว่าไม่มีคนอยู่

ตอนแรกตรัยก็ไม่ได้ตั้งใจฟังหรอก แต่พอมีชื่อของปวินท์
ขึ้นมา เขาก็เลือกที่จะนั่งเสียบๆ ฟังคนข้างนอกคุยกันต่อ เขาก็อยากรู้
ว่าลับหลังแล้วคนภายนอกจะนิินทาสมาชิกบ้านปรานต์ปรานด์ตัว
ยังไงบ้าง

“แกเห็นหน้าไอ้เสียไปป้ใหม่ ฉันทะใจชะมัด คอยดูเถอะถ้าน้อง
สาวฉันทำให้เจ็บขอมยกขันหมากมาสู่ขอได้ ทุกอย่างก็เข้าล็อก”

“แต่มันก็ยังมึ่น้องสาวอีกคนนะครับคุณชิต”

“เฮ้ย ลูกสาวไม่เหมือนลูกชายหรอก น้องมันก็ไม่ได้วุ่นวายอะไร
กับบริษัทด้วย จะมีปากมีเสียงสักเท่าไรเขี้ยว ถ้ายายนิดไปเป็นสะใภ้
บ้านนั้นได้ ผลประโยชน์อีกมากมายที่จะตามมา”

“นายกครองมอองการณ้ไกล ฉลาดวางแผน”

“ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามที่พ่อฉันคิด คนที่สบายก็คือพวกเรา ฉัน
เองก็แย่งหลินมาจากไอ้เสียนั่นได้แล้ว ต่อไปก็ถึงตายนิดบ้าง”

“คุณชิตก็เก่งนะครับ ไม่น่าเชื่อว่าครูลินจะยอมทิ้งเสียไปป้มา”

“หลินไม่ยอม แต่พ่อเขายอม พ่อหลินยังต้องพึ่งพาครอบครัว
ฉันอยู่ เขาคงคิดดีแล้ว ไม่งั้นจะกล้าทิ้งไอ้ไปป้มาหาฉันเหรอก ถ้าเรากิน
รวบอุปสมบัตได้ทั้งสองทาง อนาคตการเมืองของพ่อฉันก็สดใส”

“แล้วคุณชิตก็จะได้เป็นนายก อบจ.ที่หนุ่มที่สุด”

“ส่วนพ่อฉันก็จะได้เป็นท่าน ส.ส. ครองวิทย์”

สองคนประสานเสียงหัวเราะกันอย่างชอบใจ ตรัยนั่งกำหมัด
แน่น จากคำพูดเขาพอจะเดาได้ว่าใครเป็นใคร ไม่คิดเลยว่านายก

ครองวิทย์จะมีแผนการสกปรกเช่นนี้ ตรีัยเคยเจอธนชิตอยู่บ้าง และไม่ค่อยชอบสายตาก็อีกฝ่ายใช้มองคนรักของเขาสักเท่าไร

เรื่องสำคัญอย่างนี้เขาคงต้องคุยกับปวินท์ ยิ่งรู้เร็วเท่าใดก็ยิ่งหาวิธีป้องกันแก้ไขได้เร็วขึ้นเท่านั้น แม้สองตระกูลจะมีผลประโยชน์ร่วมกัน แต่อย่างน้อยตรีัยก็ต้องเตือนให้ปวินท์รู้ว่าครอบครัวนายกรครองวิทย์ไม่เป็นมิตรอย่างที่แสดงออกมา กลับมุ่งหาแต่ผลประโยชน์และโลกมากอยากได้ในสิ่งของที่ไม่ใช่ของตัวเอง

ตรีัยกลับเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงและเริ่มมองหาปวินท์ แต่ พี่ชายของคนรักไม่ได้อยู่ที่โต๊ะ ตรงนั้นมีเพียงคุณปรารณาและครอบครัวของนายกรครองวิทย์ นลินก็เพิ่งกลับเข้ามานั่งที่เดิม ไม่รู้ว่าครูสาวเดินออกไปไหน พอเดินนั่งลงไม่นาน ตรีัยก็เห็นท่านนายกให้วีลาคุณปรารณาและพากันออกไปจากงาน

ช่างภาพหนุ่มมองไปยังเวที งานฉลองเข้าสู่ช่วงอาฟเตอร์ปาร์ตี้แล้ว พวกเขาทั้งคู่ใหญ่คนสำคัญต่างทยอยกลับ ที่เหลือส่วนมากก็เป็นพวกเพื่อนพ้องของบัวสาว ปวินท์กับทัชพลยืนคุยกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ท่าทางสนิทสนมกันมาก อาจเป็นเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน

ตรีัยล้มเลิกความคิดจะบอกเรื่องที่เพิ่งแอบได้ยินมากับพี่ชายของคนรัก เขาหมุนกายเดินเข้าไปหาประภามนต์แทน เธอคงรอให้เขาไปส่งที่บ้านเช่นกัน ส่วนเรื่องที่ได้ยินมานั้นเอาไว้โอกาสเหมาะๆ ค่อยคุยกับปวินท์

“ปาล์มกลับบ้านกันเถอะ”

“ไปค่ะ เจ้ป๊ามั่งหาวหลายทีแล้ว” ประภามนต์เกี่ยวแขนคนรัก พากันเดินกลับไปหาคุณปรารณา

“กลับบ้านกันแม่”

ถนนในเมืองค่อนข้างโล่ง ไฟถนนส่องสว่าง ตรีัยขับรถด้วย

ความเร็วไม่มากนักและเมื่อเบี่ยงรถออกจากถนนหลักเขาก็พบความผิดปกติบางอย่าง ช่วงภาพนุ่มลงเหยียบเบรกรถช้าๆ แต่ความเร็วยังไม่ลดลง แสงสะท้อนเข้ามาจากกระจกทำให้ชายหนุ่มหรือตา ประภามนต์เห็นคนรักท่าทางแปลกๆ จึงขมวดคิ้วถาม

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“แม่กับปาล์มคาดเข็มขัดเอาไว้นะครับ ผมไม่รู้วามอเตอร์ไซค์คันหลังตามเรามาหรือเปล่า แต่จากความเร็วถ้าจะแข่งไปก็แข่งได้”

ประภามนต์เหลือวกลับไปสบตากับแม่และมองเลยไปยังรถต้องสงสัยคันดังกล่าว “พวกไหน ทำไม่ต้องตามเรา”

“พี่ก็ไม่รู้ว่าตามมาหรือเปล่า แต่มันไม่ยอมแข่งสักที ช่างทางพอมีบ้านคน ถ้าเป็นคนร้าย มันคงไม่กล้าทำอะไรหรอก”

“ตรัยขับรถต่อไป ในกระเป๋ามีปืน ถ้ามันมาไม่ดี แม่ยิงไม่เลี้ยง!” คุณปรารธนาบอกพลางดึงปืนพกกระบอกเล็กออกมาจากกระเป๋

“แม่! นี้อย่าบอกนะว่าพวกปืนมางานแต่งพี่ศาสนะ”

“ฉันก็ไปกับทุกงานนั่นแหละ เจ้าแม่เงินก้อย่างฉันไม่มีใครกล้ารับประกันความปลอดภัยหรอก ใครจะรู้บรรดาลูกหนี้ที่รักอาจจะชวนกันลงขันจ้างวานฆ่าฉันก็ได้ ตรัยตั้งใจขับรถไปเลย ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง เดี่ยวแม่จัดการเอง”

“แม่ครับ” น้ำเสียงของตรัยไม่สู้ดีนัก

“มีอะไรอีกหรือเปล่า”

“รถเราเบรคไม่อยู่”

ฟังดูน่าตกใจ แต่คุณปรารธนารีบตั้งสติ ถามลูกสาวกับว่าที่ลูกเขย “คาดเข็มขัดกันหมดแล้วใช่ไหม”

เมื่อสองคนพยักหน้า คุณปรารธนาก็สั่งการเสียงเฉียบขาด “ช่างหน้าอีกไม่กี่ไกลจะมีทุ่งนาโล่งๆ อยู่ พอถึงตรงนั้นตรัยก็ให้รถลงไปเลย

ปาล์มหนึ่งต้นๆ ระวังหัวกระแทก”

“มันตามจี๋เรามาแล้วครับ” ตรัยเหลือบตามองหลังพร้อมเร่งความเร็วหนี แต่มอเตอร์ไซค์คันนั้นเร่งความเร็วขึ้นมาตีคู่

“พี่ตรัยระวังนะคะ”

“แม่กับปาล์มจับแน่นๆ นะครับ” ตรัยเหยียบคันเร่งพยายามพารถหนีไปให้ถึงจุดที่คุณปรารถนาบอก หางตาของเขาเหลือบเห็นคนที่ซ่อนหลังมอเตอร์ไซค์เล็งปืนเข้ามา แต่คุณปรารถนาที่คอยระวังภัยอยู่ลดกระจกลงแล้วเปิดฉากยิงก่อน

กระสุนของคุณปรารถนาทำให้วิถีการเล็งปืนของคนร้ายเปลี่ยนไป กระสุนปืนของคนร้ายแลบถูกล้อรถแทนที่จะเป็นตรัยหรือคุณปรารถนา

รถเสียหลักเพราะแล่นมาด้วยความเร็ว ตรัยพยายามบังคับทิศทางแต่มันเป็นไปอย่างยากเย็นเนื่องจากความเร็วและแรงเหวี่ยงวินาที่นั่นรถของเขาก็หมุนคว้างก่อนพลิกคว่ำหลายตลบ

เสียงกรี๊ดร้อง เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเจียบลง เมื่อรถพลิกตกลงไปในทุ่งนาด้วยสภาพล้อชี้ขึ้นฟ้าและผู้โดยสารทั้งสามหมดสติติดอยู่ภายใน!

3

ทันทีที่ได้รับข่าวการเกิดอุบัติเหตุของแม่และน้องสาว ปวินที่รีบหลุดออกจากงานแต่งเพื่อนอย่างกะทันหัน เท่าที่ทราบเบื้องต้นตอนนี้ทุกคนถูกส่งตัวเข้ารักษาที่โรงพยาบาล แต่อาการเป็นอย่างไรบ้างนั้นไม่รู้ ชายหนุ่มกับทัชพลตามมาถึงโรงพยาบาลและนั่งรอฟังผลการรักษาอย่างใจจดใจจ่อ

“ฉันเชื่อว่าทุกคนจะต้องปลอดภัย” ทัชพลคอยให้กำลังใจ ทว่าสีหน้าของเจ้าตัวก็เครียดขมไม่ต่างไปจากปวินท์ ในหัวมีแต่คำถามผุดขึ้นมากมาย

“ตรัยไม่ใช่คนขับรถเร็วจนถึงขนาดเสียหลักพลิกคว่ำ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร” ปวินท์ตั้งข้อสังเกต

“ฉันได้ยื่นพยาบาลคุยกันว่าไม่มีคู่อริ นั่นก็แสดงว่าตรัยขับรถตัวเอง ในงานเขาดื่มบ้างหรือเปล่า”

“ไม่นะ เวลาทำงานดื่มไม่ได้อยู่แล้ว แต่ทางโล่งๆ อย่างนั้น รถคว่ำได้ไงวะ หรือตัวอะไรวิ่งตัดหน้าเลยตกใจหักหลบ”

“เก็บความสงสัยของแกเอาไว้ เพราะเราจะได้คำตอบก็ต่อเมื่อทุกคนปลอดภัยดีแล้ว”

ขาดคำของทัชพล พยาบาลในห้องฉุกเฉินก็ผลักประตูออกมา

เรียก ชายหนุ่มทั้งสองผุดลุกขึ้นพร้อมกัน

“ญาติคุณตริยค่ะ”

“ผมครับ ผมเป็นพี่แฟนเขา” ปวินท์รีบบอกพร้อมก้าวเข้าไป
สอบถามอาการ “สามคนนั้นเป็นไงบ้างครับ”

“คุณปรารถนาที่คุณประภามนต์หมอล้งย้ายไปห้องไอซียูแล้ว
นะคะ ส่วนคุณตริย...” สีหน้าของพยาบาลไม่สู้ดีนัก ปวินท์เฝ้าปาก
อย่างเป็นกังวล

“ตริยทำไมครับ อาการของเขาเป็นยังไง มีอะไรน่าห่วงหรือ
เปล่า”

“แรงกระแทกทำให้อวัยวะภายในของคุณตริยบอบช้ำและเสีย
หายมากค่ะ คุณหมอล้งว่าจะทนอยู่ได้อีกไม่นาน รบกวนติดต่อญาติ
ให้มาด่วนเลยได้ไหมคะ”

ตริยไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้ว พอตกลงคบหากับประภามนต์ ตริย
ก็ย้ายตามคนรักมาเปิดสตูดิโอรับถ่ายรูปตามงานต่างๆ ทั่วจังหวัด
และพื้นที่ใกล้เคียง ประภามนต์กับตริยมีโครงการจะแต่งงานกันในอีก
สามปีข้างหน้า และเรือนหอของสองคนนั้นก็กำลังสร้างอยู่ ทำไมถึง
กลายเป็นแบบนี้ไปได้ คุณพยาบาลบอกเขาว่าตริยกำลังจะตายนั้นหรือ

ปวินท์ยืนอึ้ง สมองพร่าเบลอลงจับต้นชนปลายไม่ถูก ขำวร้ายเกิด
ขึ้นอย่างไม่คาดฝัน ผลจากอุบัติเหตุครั้งนี้รุนแรงเกินกว่าที่คิดไว้ เขา
กำลังจะเสียตริยไป ในใจของปวินท์เต็มไปด้วยความโศกเศร้าอาดูร

“เหลือเวลาอีกนานเท่าไรครับ” ปวินท์ถามเสียงแหบเครือ เขา
รักตริยเหมือนน้องชายแท้ๆ ไม่เคยคิดว่าอีกฝ่ายจะด่วนจากไปเช่นนี้
ประภามนต์ถูกย้ายไปห้องไอซียูแล้ว หากเป็นไปได้เขาอยากให้น้อง
สองคนมีโอกาสล้าลากันในวาระสุดท้ายของชีวิต

“ไม่นานค่ะ มีเลือดออกมากในปอด เขาอาจจะหยุดหายใจไป
ตอนไหนก็ได้ค่ะ”

“ไม่มีวิธีรักษาเลยหรือครับ” คำพูดของทัชพลแว่วผ่านหูเข้ามา
ทว่าปวินท์ยังค้นหาคำพูดตัวเองไม่เจอ

“หมอพยายามเต็มที่แล้วค่ะ คุณตริยเรียกหาคนชื่อไปป้ออยู่
นะคะ ถ้าไม่มีญาติคนอื่น ก็เชิญคุณสองคนเข้าไปหาเขาเถอะค่ะ”

ปวินท์กับทัชพลเข้ามายืนขนานบ่าข้างเตียงของตริย สภาพคนเจ็บ
ทำให้สองหนุ่มใจหาย ไบหน้าและร่างกายของตริยเต็มไปด้วยบาดแผล
และคราบเลือด เสียงเรียกของปวินท์ทำให้คนเจ็บพยายามปรือตาขึ้น
มอง พอเห็นหน้าคนที่ต้องการเจอเป็นครั้งสุดท้ายตริยก็ฝืนความเจ็บ
เผยยิ้มออกมา

“เป็นไงบ้าง เจ็บมากไหม” ปวินท์เสียงสั่น คำว่ามือเย็นเฉียบของ
คนเจ็บกุมเอาไว้แน่น นัยน์ตาแดงก่ำ

“ผมคงอยู่ช่วยพี่ไปปีดูแลแม่กับปาล์มต่อไม่ได้แล้ว” คนเจ็บ
ฝากฝั่งอย่างรู้อาการตัวเองดี ตริยค่อยๆ เบนหน้าไปทางทัชพล “ฝาก
ปาล์มด้วยนะครับพี่ทัช ดูแลเขาให้ดีๆ นอกจากพี่ไปปีแล้วก็คงมีแค่
พี่ทัชเท่านั้นที่ผมวางใจ”

“ไม่ต้องห่วงนะตริย” ทัชพลสัญญา สัมผัสถึงความโล่งอกและ
ขอบคุณในแววตาที่อ่อนล้าของคนเจ็บ

“เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่อุบัติเหตุ พวกพี่ระวังตัวด้วยนะครับ” เสียง
ของตริยเริ่มเบาลง ทั้งยังมีอาการสอ่ลัดกลมหายใจและไอออกมาเป็น
เลือด “ระวังพวกนายครองวิทย์ ยะ...อย่า...ไว้ใจคนบ้านนั้น”

“อะไรนะ” ปวินท์ขมวดคิ้ว น้้มตัว เอียงหูฟังไถ่ๆ

ตริยรวบรวมลมหายใจเฮือกสุดท้าย “ระวังครอง...วิทย์”

ตริยเกิดอาการสอ่ลัดกลอย่างรุนแรงอีกครั้ง มีเลือดออกทางปาก
และจมูก ปวินท์ตกใจรีบตะโกนเรียกหมอ เสียงสัญญาณอุปกรณ์ข้าง
เตียงร้องเตือนถี่ๆ บาดลึกเข้าไปในหัวใจคนฟัง พร้อมเส้นกราฟที่เริ่ม
ลดต่ำจนกระทั่งราบเรียบ ปวินท์กับทัชพลถูกกันออกมานอกห้อง

ระหว่างที่หมอกับพยาบาลช่วยกันยึดลมหายใจของตริยเอาไว้

ปวินท์ยืนทำใจรอรับความสูญเสียครั้งใหญ่ ไม่นานพยาบาลคนเดิมก็เดินหน้าเศร้าออกมา ชายหนุ่มรู้ทันทีว่าตริยจากโลกนี้ไปแล้ว น้ำตาถูกผู้ชายเอ๋อลั้นขอบตา ตริยนับเป็นผู้ชายที่ดีมากคนหนึ่ง กำลังจะมีอนาคตที่สดใสกับคนรัก ช่วยกันสร้างครอบครัวที่อบอุ่นมีความสุข เขาไม่ควรต้องมาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุเฮงซวยเช่นนี้

“คุณตริยเสียแล้วค่ะ”

“ไปป้” ทักษพลขยับเข้ามาจับแขนเพื่อน เมื่อปวินท์ทำท่าเหมือนจะยืนไม่อยู่ “แกไม่เป็นไรนะ”

“ไม่...ฉันไม่เป็นไร” ปวินท์เช็ดน้ำตา ชมความเสียใจถามนางพยาบาลไปว่า “ผมต้องทำอะไรบ้างครับ”

“เราพบบัตรผู้บริจาคอวัยวะและร่างกายของคุณตริยค่ะ ถ้าญาติยินยอมทำตามความตั้งใจของเขา เราก็จะนำอวัยวะส่วนที่ใช้ได้ปลูกถ่ายกับผู้ป่วยที่รอรับอยู่ค่ะ”

ปวินท์พยักหน้าอย่างเชื่องช้า ปวดร้าวไปทั้งใจ “ให้เป็นไปตามที่เขาตั้งใจไว้เถอะครับ”

“งั้นเชิญเซ็นเอกสารด้านนี้เลยค่ะ”

ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาปวินท์กับทักษพลช่วยกันจัดงานศพ ของตริยจนกระทั่งถึงวันฌาปนกิจ ประภามนที่ได้รับอนุญาตจากคุณหมอกเป็นกรณีพิเศษเพื่อมาร่วมงานศพของคนรัก หญิงสาวเหม่อลอย หัวใจสลาย นั่งร้องไห้สะอื้นยังกอดหุ่นรถเข็นโดยมีพี่ชายคอยยื่นปลอบใจอยู่ไม่ห่าง

ปวินท์ส่งสารทั้งตริยที่จากไปแล้วและประภามนที่ยังมีชีวิตอยู่ ความเจ็บปวดครั้งนี้รวดเร็วเกินกว่าใครจะทำใจรับไหว แก้มทั้งสองข้างของประภามนที่นั่นเป็ยกขึ้นชุ่มหยาดน้ำตาแทบตลอดเวลา เขาได้แต่

ยื่นมองน้องด้วยความห่วงใย บีบไหล่ให้กำลังใจกัน อย่างน้อยในวันนี้
ประภามนต์ก็ยังมีพี่เคียงข้าง

ผู้มาร่วมงานส่วนใหญ่ทยอยขึ้นวางดอกไม้จันทน์แล้วลากลับ
โต๊ะเก้าอี้ถูกเก็บเข้าที่ ทว่าประภามนต์ยังไม่ยอมขยับไปไหน เธอนั่ง
มองกลุ่มควันที่พวยพุ่งออกจากปลายปล่องเมรุอย่างเลื่อนลอย ตั้งแต่
รู้ข่าวการจากไปของคนรัก ก็แทบจะนับคำพูดเธอได้ หญิงสาวที่เคย
สดใสลับกลายเป็นคนอ่อนแอ เธอแต่ร่ำไห้ปล่อยน้ำตารินไหลราวกับ
ไม่มีวันสิ้นสุด ประภามนต์ดูประาะบางจนน่าห่วง แม้เพียงสายลมพัด
ผ่านไหววูบก็อาจทำให้เธอปลิวไปไกลแสนไกล

“กลับโรงพยาบาลก่อนไหม เสรีจรรยาทางนี้พี่จะรีบตามไป”
ปวิณท์ลูบผมน้องสาวอย่างอ่อนโยนทะนุถนอม

“หนูขอหนึ่งส่งพี่ตริยตรงนี้อีกสักพักได้ไหมคะ พี่ไปไปส่งแขก
เถอะ ไม่ต้องห่วง”

“อยู่คนเดียวได้หรือ” ปวิณท์ย่อตัวนั่งลงให้ใบหน้าอยู่ระดับเดียวกับ
น้อง ใช้นิ้วโป้งช่วยเกลี่ยน้ำตาให้ “อยากส่งตริยก็อย่าร้องให้จนเขา
เป็นห่วง”

“หนูห้ามน้ำตาไม่ได้ค่ะ มันไหลของมันเอง คิดว่าพี่ตริยน่าจะ
จะเข้าใจ” ประภามนต์ยิ้มทั้งน้ำตา พยายามที่จะเข้มแข็ง แต่มันยาก
เหลือเกิน “ขอหนูอยู่กับเขาเป็นครั้งสุดท้ายนะคะ หลังจากวันนี้หนูจะ
ไม่มีเขาอีกแล้ว”

“ปาล์มยังมีพี่” ปวิณท์ดึงตัวน้องสาวเข้ามากอด ประภามนต์
สะอื้นจนตัวโยนนำเวทนานัก

“พี่ไปพี่ตริยเขาไม่อยู่กับหนูแล้ว เขาไม่อยู่แล้ว...”

“แต่พี่ยังอยู่ เข้มแข็งไว้นะ ปาล์มยังมีพี่ มีแม่ มีคนที่รักปาล์ม
อีกหลายคน”

คนเป็นพี่ไม่มีคำใดจะปลอบได้ดีกว่านั้น บางครั้งการรับฟังเงียบๆ

อาจดีกว่าคำพูด วันนี้ประภามนที่อาจเสียใจ แต่เขาเชื่อว่าสักวันเธอจะดีขึ้น เวลาจะช่วยเยียวยาความเจ็บปวดและทำให้น้องสาวเขากลับมาเข้มแข็งอีกครั้ง

“พี่ไปปีไปดูความเรียบร้อยเถอะค่ะ คนงานอาจมีอะไรสอบถามพี่ก็ได้ หนูไม่เป็นไรแล้ว” หลังจากร้องไห้จนพอใจหญิงสาวก็ผละออกจากรอกพี่ ใช้หลังมือเช็ดน้ำตา ก่อนจะฝืนยิ้มให้

“แล้วพี่จะรีบกลับมา” ปวินท์จุมพิตหน้าผากน้องสาว ก่อนปลีกตัวออกไป

ประภามนที่ยังคงนั่งเหม่อมองกลุ่มควันที่ค่อยๆ จางลง รู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่มือของใครคนหนึ่งมาเย็นทาบทับก่อนที่เขาจะย่อตัวนั่งลงพลงจับมือเธอบีบเบาๆ รวากับจะถ่ายทอดพลังมาให้ ประภามนที่มองรอยยิ้มอ่อนโยนของทัชพลจนทำให้เธอต้องยิ้มตอบทั้งน้ำตา

“ส่งแขกกลับหมดแล้วเหวอคะ”

“เหลือกลุ่มสุดท้ายที่ยืนคุยกับไปป์ตรงนั้น” ทัชพลพยักหน้าไปทางศาลา “ปาล์มเป็นไงบ้าง ยังเจ็บแผลอยู่หรือเปล่า”

ประภามนที่กระดูขาขวาร้าวและหัวแตกจากการกระแทก เธอเป็นคนที่เจ็บน้อยที่สุด ในขณะที่คุณปรารถนาซาหักต้องผ่าตัดจัดเรียงกระดูกใหม่

หลังจากช่วยกันจัดการเรื่องของตริยที่โรงพยาบาลเรียบร้อย เขากับปวินท์ตามไปดูที่เกิดเหตุ เห็นแล้วอดใจหายไม่ได้ โชคดีเท่าไรที่ประภามนที่ยังรอดมานั่งอยู่ตรงนี้ ก่อนรถจะพลิกคว่ำลงนาได้เสียหลักหมุนไปชนกับต้นไม้ข้างทางจนขาดเป็นสองท่อน ผีเสื้อที่ชนเป็นผีเสื้อคนขับ จึงทำให้ตริยเจ็บหนักกว่าใครและเสียชีวิตในที่สุด

“ยังมีเจ็บๆ บ้างค่ะ แต่ไม่มาก นั่งเฉยๆ บนรถเข็นก็พอได้อยู่”

“เดี๋ยวพี่ไปส่งที่โรงพยาบาลนะ”

ประภามนที่มองรอยคล้ำใต้ตาของทัชพลแล้วส่ายหน้าไม่เห็น

ด้วย หลายวันมานี้เธอรู้ว่าเขาก็คงงานยุ่งไม่ต่างจากพี่ชาย ทักษพลควรจะต้องหยุดพักได้แล้ว

“พี่ทัชพักบ้างเถอะคะ รู้ไหมว่าสภาพพี่กับพี่ไปบีแทบดูไม่ได้เลย”

“เวลาพักยังมีอีกเยอะแยะ แยกกลับแล้วเราไปหาไปบีกันเถอะ พี่ช่วยเซ็นให้นะ” ทักษพลลุกขึ้นเดินอ้อมไปด้านหลังรถเข็น

ประภามนท์เงยหน้ามองกลุ่มควันสีจางเป็นครั้งสุดท้าย ชายหนุ่มที่เข็นรถด้านหลังก็ทำเช่นเดียวกัน เขาสัญญาต่อดวงวิญญาณของตริยว่าจะดูแลผู้หญิงคนนี้ให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ทักษพลจะปกป้องประภามนท์ด้วยชีวิต

เสร็จงานศพของตริยแล้ว ปวินท์พบว่าตัวเองมีงานเพิ่ม
มากขึ้นอีกหลายเท่าตัว แม่และน้องสาวของเขายังพักอยู่ที่โรงพยาบาล ชายหนุ่มต้องรับผิดชอบจัดการงานทั้งของน้องและของแม่

เริ่มจากสิ่งปิดบริการร้านเช่าชุดแต่งงานของประภามนท์ชั่วคราว จนกว่าเจ้าของร้านตัวจริงจะหายดี ส่วนคนที่จองชุดเอาไว้ก่อนหน้านี้ ประภามนท์ขอให้เจ้าหน้าที่ช่วยเหลือดูแลแทน เพราะลูกค้าส่วนใหญ่ที่ใช้ชุดจากร้านเธอก็มักจะจ้างเจ้าหน้าที่ให้แต่งหน้าทำผมพ่วงไปด้วย นอกจากเธอกับตริยก็คงจะมีแค่เจ้าหน้าที่ที่จัดการต่อให้ได้ ส่วนเรื่องช่างภาพ ทีมงานของตริยดูแลต่อได้อย่างไม่สะดุด ปวินท์จึงหมดห่วงเรื่องงานของประภามนท์

เรื่องธุรกิจเงินกู้ของแม่เขาเป็นคนดูแลเอง แม้ว่าจะเป็นคนที่ไม่ชอบเรื่องบัญชี แต่โชคดีที่คุณปารารถนาจัดการข้อมูลลูกหนี้ของตัวเองไว้อย่างเรียบร้อย กำหนดวันจ่ายดอกเบี้ยไว้อย่างชัดเจน ถึงวันตามรอบนัดเขาก็แค่ไปเก็บเงินมาบันทึกไว้ให้แม่ก็แค่นั้น

ในส่วนคดีความยังต้องติดตามอย่างใกล้ชิด คำพูดสุดท้ายของ

ตรัยทำให้ปวินท์ถูกคิด เรื่องนี้มันมีอะไรไม่ชอบมาพากล ตำรวจสอบปากคำแม่กับน้องเขาแล้ว และเช้าวันนี้สารวัตรวรวิชก็เรียกให้เขาเข้าไปรับทราบความคืบหน้า

ปวินท์กับทัชพลไปถึงสถานีตำรวจสารวัตรหนุ่มก็เชิญเข้าห้องปิดประตูคุยกันอย่างเป็นส่วนตัว และไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปรบกวนโดยเด็ดขาด

“ผมอ่านรายงานผลการสอบปากคำของป้าปิมกับปาล์มแล้วนะครับ จากหลักฐานการตรวจสอบตัวรถ เรื่องนี้ไม่สามารถสรุปว่าเป็นอุบัติเหตุได้”

“สารวัตรกำลังจะบอกว่า...”

“มีคนจงใจทำให้มันเกิดขึ้นครับ”

สารวัตรวรวิชเป็นนักเรียนดีเด่นที่เคยได้รับทุนการศึกษาจากคุณปรารณาที่ส่งเสียจนเรียนจบชั้นมัธยม สารวัตรหนุ่มจึงให้ความเคารพสมาชิกทุกคนในบ้านปรานต์ปรานนต์ เมื่อเกิดเรื่องร้ายแรงเช่นนี้จึงต้องมีการสอบสวนอย่างละเอียดรอบคอบ หากเป็นแค่อุบัติเหตุธรรมดาที่ตรวจสอบไม่พบเงื่อนงำอะไรก็สรุปสำนวนปิดคดีได้ ทว่าเรื่องนี้ยังมีความผิดปกติอยู่หลายจุด

“ป้าปิมกับปาล์มพูดตรงกันว่ามีคนขี่รถมอเตอร์ไซค์ตีประกบคู่และกำลังจะลงมือยิง แต่เพราะป้าปิมเป็นฝ่ายยิงคนร้ายก่อน กระสุนของคนร้ายจึงพลาดไปโดนล้อรถและทำให้เสียหลักพลิกคว่ำ”

“มีอะไรที่มากกว่านี้อีกไหม”

“มีครับ และมันก็ช่วยยืนยันด้วยว่าคดีนี้ไม่ใช่อุบัติเหตุ” สารวัตรหนุ่มประสานสายตากับปวินท์ ก่อนเฉลย “ตอนเกิดเหตุเบรกรถไม่ทำงาน ไม่พบแม้แต่รอยยาง นั่นอาจหมายถึงมีคนจงใจทำให้มันเกิดขึ้น หรือบังเอิญเครื่องยนต์ขัดข้องตอนนั้นพอดี ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ครับ”

“เพราะอย่างนี้เอง ฉันถึงไม่เห็นรอยเบรกเลย” ทักษพลหมดข้อ
กังวล หันมาทางเพื่อนก็เห็นปวินที่ยืนกำหมัดแน่น

“คราวนี้เราต้องมาดูกันว่าอะไรคือแรงจูงใจและเป้าหมาย คนร้าย
คือใครกันแน่ ทางตำรวจตั้งไว้หลายประเด็นนะครับ คนร้ายอาจเป็น
หนึ่งในลูกหนี้ของป่าปีม หรือคนที่มีความขัดแย้งมุ่งทำร้ายคนใน
ครอบครัวของพี ถ้ามันตั้งใจฆ่าแม่พีจริง ตอนนั้นผมก็ต้องขอเตือนว่าแม่
พีไม่ปลอดภัย แต่การที่เบรกรถมีปัญหาทำให้คิดแยกไปได้อีกประเด็น
หนึ่ง นั่นคือคนร้ายอาจจะไม่ต้องการแค่ชีวิตแม่พีคนเดียว”

“แต่ป่าลัมกับตริย์ไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งกับใครมาก่อน ทำไมถึง
ต้องทำร้ายสองคนนี้ด้วย”

“คำสารภาพจากปากคนร้ายเท่านั้นครับที่จะตอบทุกคำถาม
ของเรา”

“ภาพจากกล้องวงจรปิด ไม่มีเบาะแสอะไรบ้างเลยหรือ เส้น
ทางของมอเตอร์ไซด์คันนั้นล่ะ มุ่งหน้าไปทางไหน” ปวินที่ซักถามอย่าง
เคร่งเครียด ตอนนี้ง่วงจูงใจก่อเหตุมันกว้างเกินกว่าจะจับจุดได้

“ทะเบียนรถมอเตอร์ไซด์เป็นของปลอม คนร้ายใส่หมวกปิดหน้า
มิดชิด สืบตามเส้นทางของรถก็ไม่พบอะไรเพิ่ม ระยะเวลาจับภาพหาย
ไปช่วงหนึ่ง โผล่มาอีกทีพวกมันก็หายไปอย่างกับล่องหน”

“ระยำ!” ปวินที่ตบตีตะอย่างโกรธจัด ทุกอย่างมืดแปดด้านไป
หมด ถ้าคนร้ายเจาะจงแค่แม่ มันจะสืบง่ายกว่านี้ แต่ถ้ามันต้องการ
ชีวิตคนในครอบครัวเขาทั้งหมด มันทำไปเพื่ออะไร อยากรู้แน่กว่าใคร
อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ “จะต้องทำยังไงถึงจะได้ตัวคนร้ายอย่างไรที่สุด”

“ก็ถ้ามันมีเป้าหมายทำร้ายคนในครอบครัวของพี ทางที่เร็วที่สุด
คือเราต้องใช้เหยื่อล่อ”

“เหยื่อล่ออันไหน” ปวินที่ส่ายหน้าไม่เห็นด้วยกับวิธีนี้ เขาไม่
อยากเอาชีวิตใครมาเสี่ยง “พีเพิ่งจะเสียตริย์ไป ส่วนแม่กับป่าลัมก็ยัง

ต้องนอนอยู่โรงพยาบาลอีกนาน ถ้าจะมีเหยื่อที่เหมาะสมที่สุดในตอนนี้ก็
คงเป็นตัวพี่เองนี่แหละ สารวัตรบอกมาเถอะ พี่ต้องทำยังไง”

“ผมเกรงว่าเป้าหมายของคนร้ายจะไม่ใช่พี่ไปนี่นะครับ” สาร-
วัตรรวริชบอกไปตามความรู้สึก “คนร้ายจงใจขับรถตามประกบยิง ซึ่ง
รถคันนั้นเป็นของคุณตริย ไม่ใช่รถปาล์มหรือรถป่าป้อม แค่งบงกชถือว่า
สองคนนั้นโดยสารมาด้วย แสดงว่ามันต้องรู้ว่าสามคนนั้นจะกลับด้วย
กัน ผมคิดว่าเรื่องนี้มันตั้งใจเล่นงานคนในครอบครัวพี่มากกว่านะครับ
แต่ถึงงั้นผมก็อยากให้พี่ไประวังตัวหน่อย”

“ครอบครัวพี่ก็มีกันอยู่แค่นี้แหละ ถ้าเอาตัวเองล่อคนร้ายไม่ได้
พี่ก็ไม่รู้จะไปหาใครแล้ว บอกตรงๆ นะถึงจะอยากได้ตัวคนร้ายเร็วๆ ก็
จริง แต่พี่ก็ไม่อยากเอาชีวิตใครมาเสี่ยง”

“ผมแค่เสนอเพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งนะครับ”

ขณะที่ยังหาข้อสรุปกันไม่ได้ เสียงโทรศัพท์ของปวินท์ก็ดังขึ้น
ชัดเจน หวะ ชายหนุ่มเห็นเป็นชื่อศาสตราจารย์รับสาย เจ้าบ่าวหมาดๆ
สอบถามความคืบหน้า กำหนดการตีมน้ำผึ้งพระจันทร์ของศาสตราจารย์
สิริดาต้องเลื่อนออกไปเพราะเจ้าบ่าวอยากอยู่ช่วยปวินท์มากกว่าทิ้ง
เพื่อนไปมีความสุข

“ว่าไงศาส เออ ฉันกำลังนั่งคุยกับสารวัตรอยู่ ได้ เสร็จแล้วจะ
แวะเข้าไปคุยด้วยที่ร้าน” ปวินท์บอกก่อนจะวางสาย

ชายหนุ่มเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าเสื้อ ถอนใจยาว เอนหลังทิ้ง
ร่างพิงเก้าอี้

“นอกจากหาเหยื่อล่อ สารวัตรมีทางอื่นอีกไหม”

“ก็เริ่มจากคนที่น่าสงสัยได้นะครับ ว่าแต่พี่ไปสืบสงสัยใครบ้าง
ไหม” สารวัตรรวริชย้อนถาม

ปวินท์ถอนใจสายหน้า คำพูดของตริยมันก็ไม่มีมูลเหตุอะไรเสีย
ด้วย ถ้าเขารู้ว่าตริยเตือนเพราะอะไร ชื่อของนายกครองวิทย์ก็คงหลุด

ออกจากปากไปแล้ว แต่...

“พี่ไม่อยากจะกล่าวหาใครลอยๆ ตอนนี้ ขอแน่ใจว่านี่อีกหน่วย
นะสารวัตร”

“ฉันจะเริ่มสืบตามหลักฐานที่เรามีอยู่นะครับ”

“อืม... ลองสืบดูก่อนเผื่อจะเจอเบาะแสอะไรเพิ่มเติม รบกว
หน่วยนะวิช คนร้ายพี่ก็อยากได้ แต่แผนเหยื่อล่อนี้พี่ว่าน่าจะเพิ่ม
ปัญหาให้หนักมากกว่าเดิม”

“ได้ครับ งั้นก็เอาตามนี้ก่อน”

“ขอใบแจ้งนะที่ช่วยตามเรื่องให้”

“ป่าป้อมมีบุญคุณกับผมมาก ผมสัญญาว่าจะตามหาตัวคนร้าย
ให้ได้ครับ”

ปวินท์ซาบซึ่งในน้ำใจของสารวัตรวรวิช แล้วเขาก็อดคิดถึงแม่
ขึ้นมาไม่ได้ คุณปรารถนาอาจจะใจบุญมากเกินไปในสายตาของเขา
แต่อย่างน้อยเรื่องนี้ก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าสิ่งที่แม่ทำมันไม่สูญเปล่า
ความมีน้ำใจของแม่ย้อนกลับมาตอบแทนแล้ว ปวินท์มั่นใจว่าสารวัตร
วรวิชจะไม่ยอมปล่อยมือจากคดีนี้เด็ดขาดจนกว่าจะได้ตัวคนร้ายมา
ลงโทษ เขาเองก็จะไม่หยุดเช่นกัน

“อย่าให้ฉันรู้ว่ามันเป็นใคร ใ้พวกไม่มีเงาหัว รู้จักเสียไปบ่น้อย
ไปซะแล้ว”

ปวินท์แยกกับทัชพลที่หน้าโรงพัก ที่ไซต้งานแห่งหนึ่งมี
ปัญหา ทัชพลจึงต้องไปดูแลด้วยตัวเอง แต่กระนั้นก็ยังขับรถมาส่งที่ร้าน
ของศาสวัตและบอกว่าถ้าเคลียร์งานเสร็จแล้วจะรีบกลับมาคุยด้วย

“แกคิดว่าฉันจะได้คุยกับมันไหมวันนี้” ศาสวัตกับปวินท์ยิ้มมอง
ท้ายรถของทัชพลที่แล่นออกไป

“งานหน้าไซต้งานจะเอาอะไรแน่นอนล่ะ แกก็ทำเป็นไม่เคยไปได้

มีธุระอะไรกับมันหรือเปล่า”

“เปล่า แค่อยากคุยกันพร้อมหน้าพร้อมตา”

ปวินท์เอียงคอมองเพื่อนยิ้มๆ “ตั้งแต่มีเมียเนีย แกดูรักพวกฉัน ขึ้นเยอะเลยนะไอ้ศาส”

“ฉันรักเสียมาตั้งนานแล้วไม่รู้หรือไง ไปนั่งคุยกันในห้องเย็นๆ ดีกว่า สารวัตรว่าไงบ้าง”

แล้วเรื่องราวในห้องทำงานของสารวัตรหนุ่มก็ถูกถ่ายทอดให้ ศาสวัตฟังอย่างละเอียด เจ้าของร้านวัสดุภัณฑ์นั่งเกาคางครุ่นคิด

“วิธีของสารวัตรก็ไม่เลวนะเสีย”

“หาเหยื่อล่อนะเหร้อ ล่อใครล่ะ ถ้าพอมีคนนำสงสัยก็ว่าไปอย่าง แต่นี่จะเอาเหยื่อไปล่อใครก็ไม่รู้ ผิดพลาดขึ้นมา ใครจะรับผิดชอบ มันเสี่ยงนะศาส ฉันไม่อยากให้ใครต้องมาเจอจุดจบอย่างตรัย แล้วก็อีกอย่างนะ ฉันไม่มีคนในครอบครัวเหลือไปล่อเหยื่อคนร้ายแล้ว” ปวินท์ถอนหายใจ คิดอะไรไม่ออก

“ก็จริงของแก แต่เป็นไปได้ไหม ถ้าแกเพิ่มคนในครอบครัวเข้าไปอีกสักคน”

คิ้วเข้มของปวินท์ขมวดเข้าหากัน ชายหนุ่มมองหน้าเพื่อนอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก “คนในครอบครัวนะไว้ยไม่ใช่คนในบริษัท ฉันจะได้เพิ่มเข้าหรือเอาออกง่ายๆ แบบที่ว่า”

“แหม...เสีย แกก็อย่าใส่ชื่อให้มันมากนัก ฉันหมั่นไส้ ไอ้การเพิ่มสมาชิกใหม่ในครอบครัวเนีย ง่ายนิดเดียว”

“ยังงัยวะ”

“เสียก็แค่หาสาวสวยมาร่วมใช้นามสกุลปรานต์ปราณนต์สักคนสิ แค่นี้แกก็จะมีญาติใกล้ชิดมิตรร่วมเตียงเพิ่มมาอีกคนหนึ่งแล้ว ง่ายจะตาย” ศาสวัตเสนอความคิดสุดบรรเจิด

“ร่วมเตียง ร่วมนามสกุล? หมายถึงแกจะให้ฉันมีเมียจั้นเหร้อ”

“เออ”

“ต้องจดทะเบียนใช้นามสกุลของฉันด้วย” นั่นหมายถึงว่าสินสมรสต้องหารสอง

“เพื่อความสมจริงใจ”

“เอ้อ...” คนต้องการญาติวอนใจเหือกใหญ่ “ฉันนี่ก็จะได้รับความคิดอะไรที่ดีกว่านี้ แกนี่นะ อะอะอะจะให้ฉันหาเมียตะพีด โวะ!”

“ไม่ดีหรือใจ แกจะได้เป็นฝั่งเป็นฝา แม่แกก็อยากให้มีเมียเนี่ย จังหวะนี่ละเหมาะสมควรลงตัว”

“นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะไอ้ศาส มันอันตราย เกิดผิดพลาดขึ้นมา ละ มันเมียฉันทั้งคนนะโว้ย ฉันเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของเขา”

“แกก็คอยดูแลเฝ้าระวังให้เขาสี”

“ก็แบบนี้ไงฉันถึงว่ามันจะเพิ่มปัญหามากกว่าแก้ปัญหา วิธีนี้ไม่เวิร์กแน่”

ปวินท์กลกอกตาไปมา ขณะที่ศาสวัดหน้ายุ่ง ย้อนถาม

“แล้วแกมีวิธีที่ดีกว่าฉันไหมล่ะ”

คราวนี้ปวินท์นั่งอึ้งบ้าง

“เห็นมะ แกก็คิดไม่ออก ยิ่งไอ้ที่ขี้น้อย่างหวังเลยในหัวมีแต่งงาน ศาสวัดได้ที่ชี้แพะไล่ ขยิบตาใส่เพื่อนอย่างเจ้าเล่ห์ “เชื่อกี่ เดียวดีเอง”

“ฟังฉันนะไอ้ศาส สมมุติว่าฉันเอาด้วย หาใครสักคนมาอุปโลกน์ เป็นเมีย แล้วแกคิดว่าเรื่องมันจะถ่ายหนักหรือโงวะ จุๆ ก็มีเมียโผล่เข้ามา ใครเขาจะเชื่อว่ามีอะไรเบื้องหลัง”

“คนอื่นจะคิดยังไงก็ช่างสิ เรื่องนี้ไม่ยากเลย เสียไปป์กำลังคุยอยู่กับใครครับ แกลองมองหน้าฉันแล้วคิดตามนะ แกเคยเชื่อไหมว่าฉันจะแต่งงาน” ศาสวัดเห็นเพื่อนส่ายหน้าก็ตืดนิ้วพลางยิ้มกว้าง “นั่นไง ไม่เคยมีใครคาดคิดมาก่อน แต่ฉันก็มีเมียแล้ว ไอ้ทฤษฎีบูบับรับเมียเนี่ยมันจะเกิดขึ้นกับใครก็ได้ ถ้าจังหวะมันใช่ ใครก็เถียงไม่ขึ้น”

“แล้วฉันจะไปหาเมียมาจากไหน วานท่านผู้รู้ช่วยชี้ทางสว่าง
หน่อย”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง เมียเสียไปป็นะหาง่าย พอๆ กับร้านโถเลี้ยง
หน้าปากซอย แค้ขับรถไปก็เจอแล้ว”

“ง่ายเกินไปมั้ง”

“ง่าย ไม่ง่าย ฉันก็มีคนที่ช่วยหาเมียเหมาะๆ ให้แก่ได้ก็แล้วกัน
แถมน่าเชื่อแบบไม่มีใครเคลือบแคลงสงสัยอีกด้วย”

ปวินท์ยังไม่ปักใจเชื่อ ต้องมีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้ ดีกว่าการเอาใคร
สักคนมาเป็นเหยื่อล่อ เรื่องแบบนี้ไม่มีใครยอมอย่างเต็มใจหรือ
อันตรายและไม่รู้ว่าในอนาคตจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้ายอะไร
บ้าง

ชายหนุ่มคิดอย่างมีดมจนด้วยหนทาง ขณะที่คนเจ้าแผนการ
อย่างศาสตราจารย์กริมกับไอเดียสุดบรรเจิดเกิดขึ้นของตน...

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปคดียังไม่มีอะไรคืบหน้า ส่วนแผนการ
ของศาสตราจารย์กริมก็ยังคงเป็นแค่ทางเลือกหนึ่งที่ปวินท์ยังคงยืนกราน
ไม่เห็นด้วย

ปวินท์เลิกงานกลับมาอ่านรายชื่อลูกหนี้ที่เขาจะต้องออกเก็บ
ดอกเบี้ยรอบต่อไป จักรวาลลูกหนี้ของเจ็ปมิ่งใหญ่ยืดยาวราวกับมหา
กาพย์ ใครจะคิดว่าลูกหนี้ของแม่จะมากมายร้อยอย่างนี้ หาก
จัดการไม่ดีมีหวังเขาคงปวดหัวตาย ต้องชื่นชมในความสามารถ
บริหารเงินตราของแม่จริงๆ

หากสารวัตรวรวิชัยมุ่งปมมาที่ลูกหนี้ของแม่ เขาก็แอบรู้ลึก
ห่วงใยเจ้าของคดีอยู่ไม่น้อยที่จะต้องเรียกผู้คนกว่าครึ่งค่อนจังหวัดมา
พบเพื่อสอบปากคำ

ทว่าหนึ่งในบรรดารายชื่อลูกหนี้ของเจ็ปมิ่ง ชื่อ นางกัญญา บุริม-

นาถ ดึงดูดความสนใจของปวินที่ได้มากที่สุด เขาไม่อาจละสายตามองข้ามชื่อนั้นไปได้และเกิดความสงสัยขึ้นมาทันทีทันใด เจ้หิวี่มีเงินแม่ไปทำอะไรตั้งสามแสน จำนวนเงินไม่ใช่บ่อยๆ เกมประวัติการส่งดอก ก็ดูจะมีปัญหาเพราะค้างชำระอยู่หลายงวด

พอเห็นชื่อเจ้หิวี่ ปวินก็รีบไปถึงคำพูดของศาสตราจารย์ขึ้นมาอีกครั้ง จนปานนี้แล้วสารวัตรวรวิศก็ยังไม่มื่ออะไรคืบหน้า และเขายังหาวิธีที่ดีกว่าการไร้เชื้อล่อไม่ได้

เขาจะทนอึดอัดแบบนี้ได้อีกนานแค่ไหน หากจำเป็นก็คงต้องเอาตามที่ศาสตราจารย์เสนอ แต่เรื่องนี้จะต้องรอบคอบให้มากโดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัย ชายหนุ่มถอนหายใจยาว พอดคิดว่าต้องมีเมียเขานี้ก็ภาพผู้หญิงที่จะมารับบทนั้นไม่ออกจริงๆ ใครหนอจะเหมาะสมกับตำแหน่งลูกสะใภ้เจ้หิวี่

ความคิดชั่วขณะหนึ่ง ชื่อของนลินวูผ่านเข้ามา นั่นคือผู้หญิงคนเดียวที่เข้าใกล้คำว่าลูกสะใภ้เจ้หิวี่มากที่สุด ครูหลินเรียบร้อย อ่อนหวาน เข้ากับแม่เขาได้ แม้ช่วงหลังที่เลิกรักกันไป แม่ดูไม่ค่อยอยากเอ่ยถึงอีกฝ่ายก็ตาม ไม่ใช่แค่เขาที่ออกหักคนเดียวหรอก พอทราบถึงเหตุผลของนลินที่ตัดสินใจทิ้งเขาไป เจ้หิวี่ก็ผิดหวัง ทำท่าจะออกหักหนักกว่าเขาเสียอีก

เมื่อคนที่คิดอยากแต่งด้วยกลายเป็นของต้องห้าม ปวินก็จำเป็นต้องมองหาตัวเลือกใหม่ ชายหนุ่มคิดจะวานให้เพื่อนสนิทมาช่วยเล่นละคร แต่เมื่อคิดถึงความปลอดภัยก็ต้องล้มเลิกแผนการทุกครั้ง จะด้วยความละเอียดใจหรือความรู้สึกผิด แต่ทุกชีวิตมีค่าเกินกว่าจะเอามาเสี่ยง

“ยุ่งอยู่หรือเปล่า” ปวินที่ว่าวุ่นจนต้องโทรศัพท์ไปหาที่ซพล

“เปล่า เพิ่งรดน้ำต้นไม้รอบๆ บ้านเสร็จ มีอะไรหรือเปล่า เสียงแกฟังดูไม่ดีเลยนะไปป๊”

“ฉันเพิ่งเปิดบัญชีลูกหนี้ของแม่ เจ้หิวี่กู้เงินแม่ไปสามแสน”

“แกจะเอาเจ้หิวมาเป็นเมียแล้วให้ไปล่อคนร้ายแบบที่ไอ้ศาส
แนะนำหรือ” ทักษพลหัวเราะเบาๆ พอได้ยินเสียงถอนหายใจของเพื่อน
เสียงหัวเราะก็เบาลง

“ฉันเครียดจริงๆ นะทักษ หลายวันแล้วคดีก็ไม่คืบหน้า”

“แสดงว่าแกเริ่มมีใจกับวิธีของสารวัตรกับไอ้ศาส”

“ฉันอยากปรึกษาแกดู ในเมื่อเจ้หิวติดหนี้แม่ฉันอยู่ ฉันจะได้
ประโยชน์อะไรจากตรงนี้บ้างต่างหาก”

“ประโยชน์ของเจ้หิวก็มีแต่หาเมียให้แก่นั่นแหละ”

ปวินท์เสียบเพราะคิดไม่ตก

“ฉันรู้ว่าแกไม่สบายใจเรื่องอะไร ก็ลองคุยกับเจ้หิวดูก่อนดีไหม
แล้วค่อยๆ ลงรายละเอียดกัน”

เสียงถอนหายใจของชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้งท่ามกลางความเงียบ
ในห้อง เขาจะไม่ยอมอยู่เฉยนั่งรอให้โชคช่วย ก็ในเมื่อไม่มีทางอื่นแล้ว
ลองฟังเจ้หิวดูสักทีจะเป็นอะไรไป

ปวินท์นึกวาดภาพเมียในใจ จะต้องเป็นผู้หญิงที่ว่าง่าย ใจถึง
กล้าเสี่ยงอันตราย และจะต้องมีทักษะด้านการแสดงสำนึกดี เพื่อทุกคน
จะได้เชื่อสนิทใจว่าเธอคือเมียที่พรหมลิขิตขีดเขียนมาให้เขาจริงๆ

“จ้ะเราไปหาเจ้หิวกัน”